Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
D. SPIELMANN
представено на 25 септември 2025 година [1]

Дело C-474/24

AR,
YT,
DI,
RN
при участието на:
Österreichische Datenschutzbehörde,
Nationale Anti-Doping Agentur Austria GmbH (NADA Austria),
Österreichische Anti-Doping Rechtskommission (ÖADR)

(Преюдициално запитване, отправено от Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Австрия)

„Преюдициално запитване — Защита на личните данни — Регламент (ЕС) 2016/679 — Членове 2, 5, 6, 9 и 10 — Приложно поле — Понятие „данни за здравословното състояние“ — Понятие „лични данни, свързани с присъди и нарушения“ — Борба с употребата на допинг в сферата на спорта — Публикуване онлайн на името на лице, нарушило антидопинговите правила, на периода на изключването му от спортни събития и причините за това изключване — Претегляне на интересите — Пропорционалност — Членове 77—79 — Способи за защита — Ефективна съдебна защита“

Съдържание

Въведение 3

Правна уредба 4

Правото на Съюза 4

Австрийското право 7

Спорът в главното производство, преюдициалните въпроси и производството пред Съда . . . 8

[1] Език на оригиналния текст: френски.

Анализ 10

По първия въпрос 10

По стриктното тълкуване на изключението по член 2, параграф 2, буква а) от ОРЗД . . . 11

„Антидопинговата“ дейност не е извън обхвата на ОРЗД... 13

– ... макар да е от компетентността на държавите членки 13

– ... и въпреки „липсата“ на икономически характер на тази дейност 14

Заключение по първия въпрос 16

По втория въпрос 16

По широкото тълкуване на понятието „данни за здравословното състояние“ 16

Приложение по делото 19

Заключение по втория въпрос 22

По петия въпрос 22

Значението на „наказателноправния“ характер на присъдите и нарушенията по смисъла на член 10 от ОРЗД 22

Анализ на „наказателноправния“ характер по смисъла на член 10 от ОРЗД на присъдите и нарушенията, свързани с употребата на допинг 23

– Правната квалификация на нарушението във вътрешното право 24

– Естеството на нарушението 24

– Тежестта на санкцията 28

Заключение по петия въпрос 29

По шестия въпрос 29

По третия и четвъртия въпрос 31

По пропорционалността на разглежданото публикуване 31

– Предварителни бележки и припомняне на принципите 31

– По годността на публикуването да постигне преследваните цели 33

– По необходимостта от публикуване с оглед на преследваните цели 34

– По пропорционалността „stricto sensu“, а именно претеглянето на засегнатите интереси 36

По момента на претеглянето 37

Заключение по третия и четвъртия въпрос 39

По седмия въпрос 39

Допустима ли е жалба по административен ред пред надзорния орган преди обработването на данните? 40

Става ли впоследствие допустима жалбата пред надзорния орган? 43

Заключение по седмия въпрос 45

Заключение 45

Въведение

1. Правната уредба в областта на спорта се намира в множество нормативни източници. Свидетелство за това е антидопинговата правна уредба, която е резултат от съвместно частно и публично нормотворчество. По-специално, Световният антидопингов кодекс (САК), приет в изпълнение на устава на Световната антидопингова агенция (САА), е частноправен акт, който подписалите го държави са се ангажирали да спазват чрез Международната конвенция на ООН за борба с употребата на допинг в спорта [2]. Тази правна уредба, която има за цел да хармонизира антидопинговите политики, правила и разпоредби на спортните организации и публичните органи в целия свят, представлява специфична *транснационална* секторна правна система [3].

2. Съдът вече е имал случай да се произнесе относно съвместимостта на разпоредбите в областта на спорта с правото на Съюза, по-специално от гледна точка на свободното предоставяне на услуги или на конкуренцията [4].

3. Настоящото дело предоставя на Съда безпрецедентна възможност [5] да разгледа някои аспекти на антидопинговата правна уредба с оглед на изискванията, свързани със защитата на личните данни. Всъщност става въпрос за съвместяване, от една страна, на изискванията за етичен спорт, които в случая са се изразили в поименното публикуване онлайн на наложените наказания на спортистите, когато те нарушават антидопинговите правила, и от друга страна, на защитата на личните данни на тези спортисти, произтичаща от Регламент (ЕС) 2016/679 (наричан по-нататък „ОРЗД“) [6].

[2] Подписана в Париж на 19 октомври 2005 г. и влязла в сила на 1 февруари 2007 г.

[3] Вж. относно взаимодействието на различните нормативни пластове *Rigaux*, F. Les situations juridiques individuelles dans un système de relativité générale: Cours général de droit international privé. — In: Recueil des cours de l'Académie de droit international de La Haye, vol. 213, 1989, и по-конкретно стр. 67—68. Вж. по-специално по отношение на антидопинговата правна уредба *Diakité*, A. La mise en œuvre du Code mondial antidopage par les États. Bruxelles: Bruylant, 2023, pt. 127 sq.

[4] Вж. например съответно решения от 12 декември 1974 г., Walrave и Koch (36/74, EU:C:1974:140), и от 21 декември 2023 г., European Superleague Company (C-333/21, наричано по-нататък „решение European Superleague Company“, EU:C:2023:1011).

[5] Всъщност първото дело NADA е обявено за недопустимо с решение от 7 май 2024 г., NADA и др. (C-115/22, EU:C:2024:384). Вж. обаче заключението на генерален адвокат Ćapeta по същото дело (C-115/22, EU:C:2023:676).

[6] Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1).

4. В момент, когато САК е в процес на преразглеждане[7], обхватът на решението, което ще бъде постановено, може да надхвърли европейските граници.

Правна уредба

Правото на Съюза

5. Съгласно член 16, параграф 1 ДФЕС всеки има право на защита на личните му данни. Член 16, параграф 2 ДФЕС предвижда, че „Европейският парламент и Съветът, като действат в съответствие с обикновената законодателна процедура, определят правилата за защита на физическите лица по отношение на обработката на личните данни от страна на институциите, органите, службите и агенциите на Съюза, както и от държавите членки при извършване на дейности, които попадат в обхвата на правото на Съюза, както и по отношение на свободното движение на тези данни. Спазването на тези правила е предмет на контрол от страна на независими органи“.

6. Член 165, параграф 2 ДФЕС предвижда, че действията на Съюза в тази област целят по-специално „развиване на европейското измерение в спорта чрез насърчаване на равнопоставеността и принципа на откритост в спортните състезания и сътрудничеството между организациите, отговарящи за спорта, както и чрез закрила на физическата и морална неприкосновеност на спортистите, по-специално на най-младите сред тях“. За тази цел в параграф 4 от същия член се предвижда, че „Съветът приема препоръки по предложение на Комисията“.

7. Съображение 35 от ОРЗД предвижда, че „[л]ичните данни за здравословното състояние следва да обхващат всички данни, свързани със здравословното състояние на субекта на данните, които разкриват информация за физическото или психическото здравословно състояние на субекта на данните в миналото, настоящето или бъдещето. Това включва информация относно физическото лице, събрана в хода на регистрацията за здравни услуги или тяхното предоставяне […] на същото физическо лице; номер, символ или характеристика, определени за дадено физическо лице с цел уникалното му идентифициране за здравни цели; информация, получена в резултат от изследването или прегледа на част от тялото или на телесно вещество, включително от генетични данни и биологични проби; и всякаква информация, например за заболяване, увреждане, риск от заболяване, медицинска история, клинично лечение или физиологично или биомедицинско състояние на субекта на данните, независимо от източника на информация, например лекар или друг медицински специалист, болница, медицинско изделие или ин витро диагностично изследване“.

8. Член 2 от ОРЗД е озаглавен „Материален обхват“ и параграф 1 от него гласи: „[н]астоящият регламент се прилага за обработването на лични данни изцяло или частично с автоматични средства, както и за обработването с други средства на лични данни, които са част от регистър с лични данни или които са предназначени да

[7] Относно приемането на нов кодекс, предвидено през 2027 г. (вж. уебсайта на САА, информацията, достъпна на адрес: https://www.wada-ama.org/fr/nos-activites/le-code-mondial-antidopage/revision-du-code), вж. Препоръка 1/2025, приета на 11 февруари 2025 г. от Европейският комитет по защита на данните (ЕКЗД), публикувана на сайта на ЕКЗД, достъпна на адрес: https://www.edpb.europa.eu/system/files/2025-02/edpb_recommendations_202501_wada_2027_world_anti-doping_code_en.pdf.

съставляват част от регистър с лични данни“. От член 2, параграф 2, буква а) от ОРЗД следва, че този регламент не се прилага за обработването на лични данни „в хода на дейности, които са извън приложното поле на правото на Съюза“.

9. Член 4 от ОРЗД е озаглавен „Определения“ и в точка 15 предвижда, че за целите на този регламент „данни за здравословното състояние“ означава лични данни, свързани с физическото или психическото здраве на физическо лице, включително предоставянето на здравни услуги, които дават информация за здравословното му състояние“.

10. Член 5 от този регламент е озаглавен „Принципи, свързани с обработването на лични данни“ и предвижда:

„1. Личните данни са:

а) обработвани законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните („законосъобразност, добросъвестност и прозрачност“);

[…]

в) подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват („свеждане на данните до минимум“);

[…]“.

11. Член 6 от същия регламент е озаглавен „Законосъобразност на обработването“ и гласи:

„1. Обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия:

[…]

в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора;

[…]

д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора;

[…]

3. Основанието за обработването, посочено в параграф 1, букви в) и д), е установено от:

а) правото на Съюза или

б) правото на държавата членка, което се прилага спрямо администратора.

Целта на обработването се определя в това правно основание или доколкото се отнася до обработването по параграф 1, буква д), то трябва да е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са

предоставени на администратора. Това правно основание може да включва конкретни разпоредби за адаптиране на прилагането на разпоредбите на настоящия регламент, inter alia общите условия, които определят законосъобразността на обработването от администратора, видовете данни, които подлежат на обработване, съответните субекти на данни; образуванията, пред които могат да бъдат разкривани лични данни, и целите, за които се разкриват; ограниченията по отношение на целите на разкриването; периодът на съхранение и операциите и процедурите за обработване, включително мерки за гарантиране на законосъобразното и добросъвестно обработване, като тези за други конкретни случаи на обработване съгласно предвиденото в глава IX. Правото на Съюза или правото на държавата членка се съобразява с обществения интерес и е пропорционално на преследваната легитимна цел.

[…]“.

12. Член 9, параграф 1 от ОРЗД е озаглавен „Обработване на специални категории лични данни“ и забранява по-специално обработването на лични данни за здравословното състояние. От член 9, параграф 2, буква ж) от същия регламент следва, че параграф 1 не се прилага, ако „обработването е необходимо по причини от важен обществен интерес на основание правото на Съюза или правото на държава членка, което е пропорционално на преследваната цел, зачита същността на правото на защита на данните и предвижда подходящи и конкретни мерки за защита на основните права и интересите на субекта на данните“.

13. Член 10 от ОРЗД е озаглавен „Обработване на лични данни, свързани с присъди и нарушения“ и предвижда, че „[о]бработването на лични данни, свързани с присъди и нарушения […], се извършва само под контрола на официален орган или когато обработването е разрешено от правото на Съюза или правото на държава членка, в което са предвидени подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данни. Пълен регистър на присъдите по наказателни дела се поддържа само под контрола на официален орган“.

14. Член 77 от ОРЗД е озаглавен „Право на подаване на жалба до надзорен орган“ и в параграф 1 предвижда:

„Без да се засягат които и да било други административни или съдебни средства за правна защита, всеки субект на данни има право да подаде жалба до надзорен орган, по-специално в държавата членка на обичайно местопребиваване, място на работа или място на предполагаемото нарушение, ако субектът на данни счита, че обработването на лични данни, отнасящи се до него, нарушава разпоредбите на настоящия регламент“.

15. Член 78 от ОРЗД е озаглавен „Право на ефективна съдебна защита срещу надзорен орган“ и в параграф 1 предвижда:

„Без да се засягат които и да било други административни или несъдебни средства за защита, всяко физическо и юридическо лице има право на ефективна съдебна защита срещу отнасящо се до него решение със задължителен характер на надзорен орган“.

Австрийското право

16. Член 5, параграф 5 от Anti-Doping-Bundesgesetz 2021 (Федерален антидопингов закон от 2021 г.) от 23 декември 2020 г. (BGBl. I, 152/2020) (наричан по-нататък „ADBG“) предвижда, че Nationale Anti-Doping Agentur Austria GmbH (Независим орган за борба с допинга, Австрия, наричан по-нататък „NADA“) е дружество с ограничена отговорност за общественополезна дейност, което изпълнява функциите на независим орган за борба с допинга и е администратор на лични данни.

17. Член 5, параграф 6, точка 4 от ADBG предвижда, че NADA предоставя на Bundes-Sportorganisation (Федерална спортна организация, Австрия), спортни организации, спортисти, други лица и организатори на състезания, както и безплатно оповестява на обществеността определена информация, а именно „охранителни мерки (например временно отстраняване от участие в състезания) и забрани на спортисти и други лица, които са били представени на [неговото] внимание […], и тяхната отмяна, като посочва името на съответното лице, периода на лишаване от състезателни права и причините за това, без да се допуска възможността въз основа на тази информация да бъдат изведени лични данни на съответното лице, по-специално данни за здравословното му състояние. Тази информация може да не бъде разкривана в случаите на особено уязвими лица и на непрофесионални спортисти […]“.

18. Член 6, параграф 2 от ADBG предвижда по-специално, че NADA гарантира сигурността на личните данни и на специалните категории лични данни в съответствие с членове 32—34 от ОРЗД. Посочената разпоредба уточнява, че „обработването на данни е необходимо за ефективното прилагане на антидопинговите правила на [САК] и на разпоредбите на настоящия федерален закон, доколкото субектите на данни са поели договорно задължение да спазват САК“. Освен това „[с]пециални категории лични данни, по-специално данни за здравословното състояние, могат да бъдат обработвани само ако това е абсолютно необходимо въз основа на антидопинговите разпоредби на настоящия федерален закон или на САК“.

19. Österreichische Anti-Doping Rechtskommission (Антидопингова правна комисия на Австрия, наричана по-нататък „ÖADR“) е обществена комисия, която е независима от държавните органи, частноправните субекти и NADA, която на основание член 7, параграф 1 от ADBG „провежда дисциплинарни производства за съответната компетентна федерална спортна федерация съгласно приложимите антидопингови правила на компетентната международна спортна федерация (антидопингова процедура)“.

20. Съгласно член 21, параграф 3 от ADBG „не по-късно от 20 дни след датата на влизане в сила на решението ÖADR е длъжна да информира Bundes-Sportorganisation [Федерална спортна организация], спортните организации, спортистите, другите лица и организатори на състезания, както и обществеността за наложените обезпечителни мерки (например временното отстраняване от участие в състезания) и за решенията, постановени в антидопингови производства, като посочи името на съответно засегнатото лице, периода на лишаване от състезателни права и причините за това, без да се допуска възможност въз основа на тази информация да бъдат изведени данни за здравословното състояние на засегнатото лице. Тази информация може да се пропусне в случаите на особено уязвими лица, на непрофесионални спортисти, както и на лица, които чрез разкриването на информация или на други указания значително са допринесли за разкриването на

потенциални антидопингови нарушения. При установяване на антидопингово нарушение по член 1, параграф 2, точки 3 и 9—11 информацията, отнасяща се до непрофесионални спортисти, следва да бъде оповестена по съображения, свързани с общественото здраве“.

21. По същество от член 23, точка 14 от ADBG следва, че същите задължения се отнасят и за Unabhängige Schiedskommission (Независима арбитражна комисия, Австрия) (наричана по-нататък „USK“).

Спорът в главното производство, преюдициалните въпроси и производството пред Съда

22. С решения по антидопингови производства спортистите AR, YT, DI и RN (наричани по-нататък „жалбоподателите“) са лишени от състезателни права (за определен период или пожизнено в зависимост от случая) от ÖADR, компетентна да провежда антидопинговите производства, или от USK, компетентна да преразглежда решенията на ÖADR.

23. Съгласно австрийското антидопингово законодателство решенията на ÖADR или USK за лишаване от състезателни права се публикуват на уебсайта на NADA под формата на списък. За периода на лишаването от състезателни права този списък включва името и фамилията на съответния спортист, практикувания спорт, извършеното нарушение на антидопинговите правила, наложената санкция, както и началната и крайната ѝ дата. ÖADR публикува на уебсайта си същите данни, като добавя и забранената субстанция, за която може да става въпрос.

24. На 14 и 15 октомври 2021 г. жалбоподателите искат от ÖADR и NADA да не публикуват повече имената и спортните им дисциплини. ÖADR и NADA не изпълняват тези искания.

25. На 22 октомври 2021 г. жалбоподателите сезират Österreichische Datenschutzbehörde (Орган за защита на данните, Австрия), наричан по-нататък „австрийският орган за защита на данните“, с жалба на основание член 77, параграф 1 от ОРЗД, с която искат да установи нарушение на правото на заличаване и ограничаване на третирането на данните и да разпореди на ÖADR и на NADA да не публикуват на уебсайтовете си имената и спортовете им. Жалбоподателите освен това твърдят, че става въпрос за особена категория лични данни, както и за обработване на лични данни, свързани с присъди и нарушения, по смисъла съответно на членове 9 и 10 от ОРЗД. Недиференцираната правна уредба в Австрия относно публикуването на информация била несъвместима с член 6, параграф 3 от ОРЗД, ненужна и непропорционална.

26. На 26 ноември 2021 г. австрийският орган за защита на данните отхвърля жалбата като неоснователна. Частта от жалбата, която се отнася до YT, е отхвърлена поради липса на правен интерес, тъй като данните на YT все още не са били публикувани.

27. Впоследствие жалбоподателите подават жалба на основание член 78, параграф 1 от ОРЗД пред Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Австрия), който е запитващата юрисдикция. В този контекст NADA, първи ответник в главното производство, твърди, че публикуването на личните данни на неговия уебсайт е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо него, и за изпълнението на задача от обществен интерес по смисъла на член 6, параграф 1, букви в) и д) от ОРЗД.

28. Запитващата юрисдикция спира главното производство, тъй като USK отправя преюдициалното запитване по дело NADA и др.[8]. След като с решение от 7 май 2024 г.[9] това запитване е отхвърлено като недопустимо, националното производство пред запитващата юрисдикция е възобновено.

29. При тези обстоятелства Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Попада ли обработване на данни на лица — при което имената на тези лица, практикуваните от тях спортове, извършените от тях нарушения на антидопингови правила, наложените им санкции и началните и крайните дати на тези санкции се публикуват в табличен вид на общодостъпна част от уебсайта https://www.nada.at/de/recht/suspendierungen-sperren, на [NADA] и се посочват в общодостъпни прессъобщения на […] [ÖADR] на адрес: https://www.oeadr.at — в приложното поле на правото на Съюза по смисъла на член 16, параграф 2, първо изречение ДФЕС и приложим ли е поради това към такова обработване на лични данни Регламент (ЕС) 2016/679 от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните, наричан по-нататък „ОРЗД“)?

При утвърдителен отговор на първия въпрос:

2) Представлява ли информацията, че дадено лице е извършило нарушение на антидопингови правила и че поради това е лишено от право на участие в (национални и международни) състезания, „данни за здравословното състояние“ по смисъла на член 9 от ОРЗД?

3) Допуска ли ОРЗД, имайки предвид по-конкретно член 6, параграф 3, втора алинея от същия регламент, национална правна уредба, която предвижда, че имената на лицата, за които се отнасят решенията на Антидопингова правна комисия, Австрия или на Независима арбитражна комисия, Австрия, периода на лишаване от състезателни права и причините за това трябва да се публикуват, но по начин, който не допуска от тези данни да се изведат данни за здравословното състояние на тези лица? От значение ли е в това отношение обстоятелството, че съгласно тази национална правна уредба посочената информация може да не се оповестява публично само ако съответният субект на данни е непрофесионален спортист, ненавършило пълнолетие лице или лице, което чрез разкриването на информация или на други указания значително е допринесло за разкриването на потенциални антидопингови нарушения?

4) Изисква ли ОРЗД, имайки предвид по-конкретно принципите, установени в член 5, параграф 1, букви а) и в) от същия регламент, преди посоченото публикуване винаги да се проверява дали има баланс между, от една страна, засягането на лични интереси на съответния субект на данни, и от друга страна, интереса на обществеността да бъде информирана за извършваните от спортисти нарушения на антидопинговите правила?

[8] Дело C-115/22 (ОВ C 207, 2022 г., т. 15—16).

[9] Решение NADA и др. (C-115/22, EU:C:2024:384).

5) Представлява ли информацията, че дадено лице е извършило определено свързано с употребата на допинг нарушение и че поради това нарушение споменатото лице е било лишено от участие в (национални и международни) състезания, обработване на лични данни, свързани с присъди и нарушения, по смисъла на член 10 от ОРЗД?

6) При утвърдителен отговор на петия въпрос:

   Трябва ли да подлежат на съдебен контрол дейностите, респ. решенията на официален орган, на който съгласно член 10 от ОРЗД е възложен контролът върху обработването на лични данни, свързани с присъди и нарушения или отнасящите се за тях мерки за сигурност?

7) Допустима ли е или става ли впоследствие допустима жалба по член 77 от ОРЗД относно твърдяно нарушение по член 17 от ОРЗД, при положение че към момента на подаване на жалбата до надзорния орган и произнасяне на решението му все още липсва обработване на лични данни на субекта на данни, но обработването става факт в хода на производството пред сезирания с жалбата съд, ако още към момента на подаване на жалбата има конкретни индикации, че обработването на лични данни от страна на администратора предстои непосредствено или в близко бъдеще?“.

30. Писмени становища представят жалбоподателите в главното производство, NADA, австрийският орган за защита на данните, Комисията, както и австрийското, латвийското, нидерландското, полското и финландското правителство. Жалбоподателите в главното производство, NADA, Комисията, както и австрийското, латвийското и финландското правителство представят и устни становища в съдебното заседание, проведено публично на 13 май 2025 г.

Анализ

31. След първия преюдициален въпрос за приложимостта на ОРЗД ще бъдат разгледани отнасящите се до конкретни данни въпроси втори, пети и шести, а след тях — принципът на пропорционалност (трети и четвърти преюдициален въпрос). Накрая ще бъде разгледан отнасящият се по-скоро до производството седми въпрос.

По първия въпрос

32. С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали прилагането на антидопинговото законодателство представлява „дейност“, която попада в „обхвата на правото на Съюза“ по смисъла на член 16, параграф 2, първо изречение ДФЕС.

33. Значението на отговора на този въпрос е голямо, тъй като от него зависи дали ОРЗД е приложим към спора в главното производство. Всъщност ОРЗД е приет на основание член 16 ДФЕС и с член 2, параграф 2, буква а) изключва от приложното си поле обработването на лични данни в хода на дейности, „които са извън приложното поле на правото на Съюза“.

34. В самото начало и макар да не е споменато от запитващата юрисдикция, бих искал да припомня, че изключението по член 2, параграф 2, буква г) от ОРЗД предвижда, че този регламент не се прилага за обработването на лични данни „от компетентните органи за

целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наложените наказания […]“. Това изключение се обяснява с факта, че обработването на лични данни за такива цели от „компетентните органи“ е специално уредено в друг акт на Съюза, а именно в Директива (ЕС) 2016/680[10], приета на същата дата като ОРЗД. На този етап не може да се изключи възможността *материалноправният* критерий за прилагане на това изключение да е изпълнен в случая. Всъщност въпросът дали разглежданото обработване на данни се извършва за целите, посочени в член 2, параграф 2, буква г) от ОРЗД, препраща към предмета на петия преюдициален въпрос (относно член 10 от ОРЗД), засягащ наказателноправния характер на присъдите и нарушенията, които са предмет на разглежданото обработване на данни. *Институционалният* критерий за изключението по член 2, параграф 2, буква г) от ОРЗД обаче не е разгледан: дали NADA и ÖADR са „компетентни органи“ по смисъла на член 3, параграф 7 от Директива 2016/680? Ако отговорът е отрицателен, се прилага ОРЗД, което ще представлява моята работна хипотеза за по-нататъшния анализ. Ако отговорът обаче е утвърдителен и ако и материалноправният критерий е изпълнен, се поставя въпросът за приложимостта на Директива 2016/680, вместо на ОРЗД, който въпрос запитващата юрисдикция следва да разгледа.

35. След това уточнение отбелязвам, че в случая не се оспорва, че разглежданото обработване на лични данни, извършвано от австрийските антидопингови органи и състоящо се в публикуване в интернет на имената на съответните спортисти, практикуваните от тях спортове, извършените от тях нарушения на антидопингови правила, наложените им санкции и началните и крайните дати на тези санкции, съответства на обработването, за което ОРЗД се прилага по силата на член 2, параграф 1 от него, а именно обработване на лични данни изцяло или частично с автоматични средства[11].

36. По-спорен е въпросът дали това обработване попада в обхвата на изключението по член 2, параграф 2, буква а) от ОРЗД.

37. В рамките на анализа си първо ще припомня принципа на стриктно тълкуване на изключението по член 2, параграф 2, буква а) от ОРЗД и след това ще изведа последиците за антидопинговата дейност с оглед на доводите на NADA.

По стриктното тълкуване на изключението по член 2, параграф 2, буква а) от ОРЗД

38. Видно от практиката на Съда, изключението по член 2, параграф 2 от ОРЗД, доколкото прави неприложим режима на обработването на лични данни, предвиден в ОРЗД, и по този начин се отклонява от целта му за защита, трябва да се тълкува стриктно[12].

[10] Директива на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказателни санкции и относно свободното движение на такива данни за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (ОВ L 119, 2016 г., стр. 89).

[11] Вж. решение от 6 ноември 2003 г., Lindqvist (C-101/01, наричано по-нататък „решение Lindqvist“, EU:C:2003:596, т. 25 и 26).

[12] Вж. в този смисъл решения от 22 юни 2021 г., Latvijas Republikas Saeima (Точки за пътнотранспортни нарушения) (C-439/19, наричано по-нататък „решение Latvijas Republikas Saeima“, EU:C:2021:504, т. 62 и цитираната съдебна практика), от 20 октомври 2022 г., Коалиция „Демократична България — Обединение“ (C-306/21, EU:C:2022:813, т. 35), и от 16 януари 2024 г., Österreichische Datenschutzbehörde (C-33/22, наричано по-нататък „решение Österreichische Datenschutzbehörde“, EU:C:2024:46, т. 37).

39. Всъщност, както по същество се посочва в съображения 6—12 от ОРЗД, бързото технологично развитие, глобализацията и мащабът на обмена и събирането на лични данни изискват силна и съгласувана рамка за защита на данните в Съюза, която да гарантира равностойно във всички държави членки и подкрепено от силно правоприлагане високо ниво на защита на правата и свободите на физическите лица във връзка с обработването на такива данни, за да се изгради доверие и да се позволи развитието на цифровата икономика на вътрешния пазар.

40. Следователно от тази гледна точка материалният обхват на ОРЗД, определен в член 2, по необходимост е широк и предвидените в него изключения се тълкуват стриктно. В този смисъл Съдът е постановил, че член 2, параграф 2, буква а) във връзка със съображение 16 от ОРЗД има за цел единствено да изключи от приложното му поле обработването на лични данни в рамките на дейност, насочена към запазване на националната сигурност, или на дейност, която може да бъде причислена към същата категория.

41. Дейностите, които имат за цел защита на националната сигурност, обхващат по-специално дейностите, които имат за предмет защитата на съществените функции на държавата и на основните интереси на обществото [13].

42. При това не лицата сами по себе си са изключени от прилагането на ОРЗД, а само разглежданите техни дейности [14]. Всъщност само по себе си обстоятелството, че дадена дейност е присъща на държавата или на държавен орган, не е достатъчно, за да се прилага това изключение автоматично спрямо такава дейност [15]. Не е достатъчно и обстоятелството, че администраторът на разглежданото обработване осъществява дейности, свързани с националната сигурност, тъй като от значение е единствено разглежданата дейност в рамките на съответното обработване [16]. Не е достатъчно и обстоятелството, че в рамките на предаване на данни за търговски цели от държава членка към трета страна разглежданите данни могат да се обработват по време на това предаване или след него от органите на съответната трета държава за целите на обществената сигурност, отбраната и държавната сигурност [17].

43. В случая обаче, както подчертава правителството на Австрия, член 1, параграф 1 от ADBG гласи, че „тъй като оказва влияние върху спортните умения, допингът противоречи на принципа на справедливост в спортната надпревара, както и на истинската присъща стойност на спорта (спортния дух) и освен това създава рискове за здравето“.

13 Вж. решение Latvijas Republikas Saeima (т. 66 и 67). Вж. също mutatis mutandis в контекста на Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации, наречена „Директива за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации“ (ОВ L 201, 2002 г., стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 36, стр. 63), решения от 6 октомври 2020 г., La Quadrature du Net и др. (C-511/18, C-512/18 и C-520/18, EU:C:2020:791, т. 135), и от 5 април 2022 г., Commissioner of An Garda Síochána и др. (C-140/20, EU:C:2022:258, т. 61), в които са посочени „дейности, които могат сериозно да дестабилизират основните конституционни, политически, икономически или социални структури на дадена страна, и по-специално да заплашват пряко обществото, населението или самата държава, като например терористични дейности“.

14 Вж. решение Österreichische Datenschutzbehörde (т. 41) и заключението на генерален адвокат Szpunar по това дело (C-33/22, EU:C:2023:397, т. 84).

15 Вж. решение от 9 юли 2020 г., Land Hessen (C-272/19, EU:C:2020:535): става въпрос за дейности както от политическо, така и от административно естество на комисията по петициите на Hessischer Landtag (Парламент на провинция Хесен), които са от публично естество и са присъщи на тази провинция, тъй като посочената комисия косвено допринася за парламентарната дейност.

16 Вж. решение Österreichische Datenschutzbehörde (т. 51).

17 Вж. решение от 16 юли 2020 г., Facebook Ireland и Schrems (C-311/18, EU:C:2020:559, т. 88).

44. Ето защо не може да се твърди, че публикуването на лични данни от NADA и ÖADR представлява обработване на данни в хода на дейност, в случая — борбата с употребата на допинг, която се отнася до националната сигурност или може да бъде причислена към тази категория, посочена в член 2, параграф 2, буква а) от ОРЗД.

45. От това следва да се направи изводът, че изключението, основано на тази разпоредба от ОРЗД, не е приложимо към разглежданото в случая обработване на данни.

46. Доводите на NADA, основани, от една страна, на факта, че антидопинговата дейност е от компетентността на държавите членки, и от друга страна, на липсата на икономически характер на тази дейност, не могат да оборят тази констатация, както ще се опитам да докажа сега.

„Антидопинговата“ дейност не е извън обхвата на ОРЗД…

– … макар да е от компетентността на държавите членки

47. Първо, NADA поддържа, че антидопинговата политика е област, която по силата на предвиденото в правото на Съюза разпределение на правомощията остава от компетентността на държавите членки, независимо от предвидената в член 165 ДФЕС спомагателна компетентност в областта на спорта.

48. При все това фактът, че обработването на лични данни се извършва в хода на дейност, която е от компетентността на държавите членки, сам по себе си не е от значение за изключването му от приложното поле на ОРЗД на основание член 2, параграф 2, буква а) от същия регламент, тъй като не е част нито от дейност, насочена към запазване на националната сигурност, нито от дейност, която може да бъде причислена към същата категория[18].

49. Изключването от приложното поле на ОРЗД на обработване, което се извършва в рамките на дейност, единствено поради това, че тази дейност е от компетентността на държавите членки, според мен би било в противоречие както с текста, така и с контекста и целите на този регламент.

50. Всъщност, като посочва „дейности, които са извън приложното поле на правото на Съюза“, член 2, параграф 2, буква а) от ОРЗД препраща не към логика на компетентността, а към *материалноправна* логика за определяне на приложното поле от законодателя в самия ОРЗД, вложена в него съгласно член 16, параграф 2 ДФЕС. Тази разпоредба *„предоставя и делегира“* на Съюза законодателна компетентност в областта на защитата и свободното движение на личните данни и определя за тази цел конкретно приложно поле[19]. Освен това в особения контекст на защитата на личните данни, като се има предвид по-специално самостоятелният характер на въпросите, свързани с тяхното обработване, които налагат самостоятелна и специфична законодателна намеса, понятието „приложно поле на правото на Съюза“ излиза извън хипотезите на „прилагане на правото на Съюза“ по смисъла на член 51 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана

[18] Вж. решение от 30 април 2025 г., Инспекторат към Висшия съдебен съвет (C-313/23, C-316/23 и C-332/23, EU:C:2025:303, т. 104).

[19] Както е формулирано от генерален адвокат Szpunar в заключението му по дело Österreichische Datenschutzbehörde (C-33/22, EU:C:2023:397, т. 68).

по-нататък „Хартата“)[20]. Накрая, „в много области от компетентността на държавите членки правото на Съюза не остава без значение“[21]. Това е особено вярно за ОРЗД, чието хоризонтално приложно поле по необходимост е широко с оглед на неговите цели, припомнени в точка 39 от настоящото заключение.

51. Така, макар „антидопинговата“ дейност да не е *регламентирана* с акт от правото на Съюза и да е от компетентността на държавите членки, от това не може да се заключи, че обработването, извършвано в рамките на тази антидопингова дейност, не попада в „приложното поле на правото на Съюза“ по смисъла на член 2, параграф 2, буква а) от ОРЗД, както е тълкуван от Съда в специфичния контекст на ОРЗД.

52. Впрочем след Договора от Лисабон спортът е допълваща компетентност на Съюза[22]. Така член 165, параграф 2 ДФЕС предвижда, че „[д]ействията на Съюза целят […] развиване на европейското измерение в спорта чрез насърчаване на равнопоставеността и принципа на откритост в спортните състезания и сътрудничеството между организациите, отговарящи за спорта, както и чрез закрила на физическата и морална неприкосновеност на спортистите, по-специално на най-младите сред тях“. Този израз се отнася по-специално до политиките в областта на борбата с допинга. Несъмнено подобна допълваща компетентност не предоставя на Съюза никаква компетентност да приема законодателни актове в областта на спорта. Въпреки това, макар *дейността* на Съюза да не е нормотворческа, тя съществува и позволява на Съюза да приема правни актове с цел подкрепа, координиране или допълване на действията на държавите членки в съответствие с член 6 ДФЕС[23]. Следователно „спортният“ характер на антидопинговите правила не позволява да се приеме, че тяхното прилагане представлява дейност, която не попада в приложното поле на правото на Съюза по смисъла на член 2, параграф 2, буква а) от ОРЗД.

– *… и въпреки „липсата“ на икономически характер на тази дейност*

53. Второ, NADA твърди, че практикуването на спорт попада в обхвата на правото на Съюза само доколкото представлява икономическа дейност. Що се отнася до разглежданите антидопингови правила, те се основавали на чисто спортни съображения, така че разглежданото в случая обработване на данни не било въпрос, свързан с икономическата дейност, и следователно не попадало в приложното поле на правото на Съюза.

54. Този довод, изведен от твърдяната „отделимост“ на антидопинговите правила, също не ми се струва убедителен.

[20] Вж. заключенията на генерален адвокат Szpunar по дела Latvijas Republikas Saeima (Точки за пътнотранспортни нарушения) (C-439/19, EU:C:2020:1054, т. 50—59), и Österreichische Datenschutzbehörde (C-33/22, EU:C:2023:397, т. 78).

[21] Вж. *Lenaerts*, K. L'encadrement par le droit de l'Union européenne des compétences des États membres. — In: Chemins d'Europe: mélanges en l'honneur de Jean-Paul Jacqué. Paris: Dalloz, 2010, p. 424, pt. 7. Вж. също *Cariat*, N., P. Dermine. La détermination de l'applicabilité du droit de l'Union européenne à une situation particulière. — In: Le droit de l'Union européenne et le juge belge/Het recht van de Europese Unie en de Belgische rechter. Bruxelles: Bruylant, 2015, 85—114; *Azoulai*, L. La formule des compétences retenues des États membres devant la Cour de justice de l'Union européenne. — In: Objectifs et compétences dans l'Union européenne. Bruxelles: Bruylant, 2012, 341—368, и по-специално стр. 343.

[22] Вж. в този смисъл решения European Superleague Company (т. 99) и от 21 декември 2023 г., Royal Antwerp Football Club (C-680/21, EU:C:2023:1010, т. 67). Вж. също заключението на генерален адвокат Emiliou по дело RRC Sports (C-209/23, EU:C:2025:362, т. 22—28).

[23] Вж. решение European Superleague Company (т. 99). Вж. например Резолюция на Съвета и на представителите на правителствата на държавите членки, заседаващи в рамките на Съвета, относно работния план на Европейския съюз за спорта (1 юли 2024 г. — 31 декември 2027 г.) (ОВ C 3527, 2024 г., стр. 1).

55. Всъщност твърдението, че „упражняването на спорт попада в обхвата на общностното право само доколкото представлява икономическа дейност по смисъла на член 2 от Договора [за ЕО]“, ни връща към решение Walrave и Koch, постановено на 12 декември 1974 г.[24]. Оттогава обаче Съюзът е упражнил компетентността си в областта на защитата на данните на основание член 16 ДФЕС. По този начин държавите членки са проявили намерението си да прилагат правото на Съюза за защита на личните данни, включително в неикономически области, което е видно както от текста, така и от контекста и целите на ОРЗД.

56. Най-напред, *текстът* на член 2, параграф 2, буква а) от ОРЗД определя материалния обхват на този регламент, като се позовава на понятието „дейност“, а не на „икономическа дейност“, попадаща или не в обхвата на правото на Съюза.

57. На следващо място, *контекстът* на ОРЗД, и по-специално неговите разпоредби относно предаването на лични данни на трети държави или международни организации (глава V от ОРЗД), потвърждава този буквален подход. Всъщност, макар условията за извършване на такова предаване да не са изпълнени, дерогации в особени случаи, предвидени в член 49 от ОРЗД, все пак могат да разрешат такова предаване. В съображение 112 от ОРЗД обаче изрично се посочва, че дерогациите за тези особени случаи „следва да се прилагат по-специално за предаванията на данни, които се изискват и са необходими по важни причини от обществен интерес, например при международен обмен на данни […] с цел намаляване и/или премахване на употребата на допинг в спорта“. Както подчертава правителството на Финландия, в това съображение се посочва, че законодателят на Съюза не е приел, че обработването на лични данни в областта на антидопинговия контрол, макар да се отнася до неикономическа дейност, е извън приложното поле на този регламент.

58. Накрая, критерият, основан на връзка с правото на Съюза посредством икономическа дейност, също не ми се струва релевантен с оглед на преследваните с ОРЗД *цели*. Всъщност такъв критерий би довел до необходимостта приложното поле на ОРЗД да се определя във всеки отделен случай в зависимост от това дали разглежданото обработване на данни има връзка с конкретни разпоредби от правото на Съюза или със свободите във вътрешния пазар. Подобен подход, който е различен в зависимост от разглежданите конкретни положения, рискува да направи границите на приложното поле на посочения регламент особено несигурни и неопределени[25], което би било в противоречие с неговите основни цели, а именно да се гарантира последователно и еднородно прилагане в рамките на Съюза на правилата за защита, както и за да се премахнат препятствията пред движението на лични данни в него.

59. Освен това бих добавил, че поне за професионалните спортисти не може да се изключи връзка между антидопинговата правна уредба и професионалната им дейност и следователно не може да се изключи наличието на икономическа връзка със свободите на движение, и по-специално на свободно предоставяне на услуги[26]. Всъщност наложените санкции могат да доведат до значителни икономически последици поради лишаването им

[24] 36/74, EU:C:1974:140, точка 4. Вж. също решение от 15 декември 1995 г., Bosman (C-415/93, EU:C:1995:463, т. 73). За по-наскоро разглеждано дело вж. решение от 4 октомври 2024 г., FIFA (C-650/22, EU:C:2024:824, т. 75 и цитираната съдебна практика).

[25] Вж. mutatis mutandis решения от 20 май 2003 г., Österreichischer Rundfunk и др. (C-465/00, C-138/01 и C-139/01, EU:C:2003:294, т. 42), и Lindqvist (т. 40 и сл.).

[26] Вж. решение от 18 юли 2006 г., Meca-Medina и Majcen/Комисия (C-519/04 P, наричано по-нататък „решение Meca-Medina и Majcen/Комисия“, EU:C:2006:492, т. 47). За спортистите аматьори правото на Съюза може да се прилага и чрез гражданството (вж. решение от 13 юни 2019 г., TopFit и Biffi, C-22/18, EU:C:2019:497).

от състезателни права, понякога пожизнено. Ако, за да се определи приложното поле на ОРЗД, трябва да се вземе предвид наличието на такава икономическа връзка, би се стигнало до, най-малкото, незадоволителния резултат ОРЗД да може да се прилага например за професионални спортисти, но не и за спортисти аматьори [27]. Такава разлика в третирането в зависимост от това дали дейността се счита за икономическа, или не, е трудно съвместима с ОРЗД и неговите цели за защита на личните данни.

Заключение по първия въпрос

60. С оглед на всичко изложено предлагам на Съда да отговори на първия въпрос, че член 16, параграф 2, първо изречение ДФЕС и член 2, параграф 2, буква а) от ОРЗД трябва да се тълкуват в смисъл, че обработването на лични данни, което съгласно националните антидопингови правила се състои в публикуването на имената на съответните спортисти, практикуваните от тях спортове, извършените от тях нарушения на антидопингови правила, наложените им санкции и началните и крайните дати на тези санкции, не може да се счита за извършено в хода на „дейности, които са извън приложното поле на правото на Съюза“, по смисъла на член 2, параграф 2, буква а) от ОРЗД.

По втория въпрос

61. С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали публикуването на разглежданите лични данни се отнася до „данни за здравословното състояние“ по смисъла на член 9 от ОРЗД.

По широкото тълкуване на понятието „данни за здравословното състояние“

62. Значението на този въпрос се състои в това, че член 9 от ОРЗД предвижда специален правен режим, който защитава категориите лични данни, наречени „чувствителни“, сред които са „данните за здравословното състояние“ (или „здравни данни“). Тези данни, за които се счита, че са в основата на неприкосновеността на личния живот на лицата, изискват, като такива, високо равнище на защита благодарение едновременно на защитата на неприкосновеността на личния живот, на професионалната тайна и на законодателството за защита на личните данни [28]. Поради това член 9, параграф 1 от ОРЗД забранява обработването им, освен ако не се приложи някое от изключенията, предвидени в параграф 2 от него. Това е отразено в съображение 51 от ОРЗД относно чувствителните данни, съгласно което тази специфична защита се обяснява, „тъй като контекстът на тяхното обработване би могъл да създаде значителни рискове за основните права и свободи“. Съгласно съображение 54 от ОЗРД целта е да се избегне лични данни, подложени на обработване от съображения от обществен интерес, да бъдат обработвани и „за други цели от трети страни като работодатели или застрахователни дружества и

[27] В допълнение, това понятие няма непременно едно и също съдържание във всички държави членки, в резултат на което в случай на различия в тълкуването приложното поле на ОРЗД би зависило от националното право.

[28] Вж. обаче относно различията в естеството, приложното поле и уредбата между правото на зачитане на личния живот и защитата на личните данни *Tambou*, O. Chapitre 1. Droit autonome du droit au respect de la vie privée. — In: Manuel de droit européen de la protection des données à caractère personnel. Bruxelles: Bruylant, 2020 (1. ed.), p. 21 sq. По отношение на член 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), вж. по-специално решение от 5 октомври 1994 г., X/Комисия (C-404/92 P, EU:C:1994:361, т. 23), и решение на ЕСПЧ от 25 февруари 1997 г., Z с/у Финландия (CE:ECHR:1997:0225JUD002200993, § 95).

банки“ [29]. Впрочем необходимостта от защита на данните се е увеличила с компютризирането на структурите на здравеопазването и дигитализацията на носителите и потоците от данни [30].

63. Следва да се добави, че забрана по член 9, параграф 1 от ОРЗД не зависи от това дали разкритата от разглежданото обработване на данните информация е вярна, или не, или дали администраторът действа с цел да получи информация, попадаща в някоя от визираните в тази разпоредба специални категории [31]. От това следва да се направи изводът, че целта на администратора, и по-специално фактът, че обработването е необходимо поради законово задължение или обществен интерес, макар да представлява относимо обстоятелство при евентуалното прилагане на едно от десетте изключения, предвидени в член 9, параграф 2 от ОРЗД, не е обстоятелство, което трябва да се вземе предвид на етапа на *квалифицирането* на дадени данни като „данни за здравословното състояние“ [32].

64. Съгласно член 4, точка 15 във връзка със съображение 35 от ОРЗД тези данни обхващат всички данни, свързани със здравословното състояние на субекта на данните, които разкриват [33] информация за физическото или психическото здравословно състояние на субекта на данните в миналото, настоящето или бъдещето.

65. Съдът вече е постановил, че с оглед на целта на ОРЗД понятието „данни за здравословното състояние“ по член 9, параграф 1 от този регламент трябва да получи широко тълкуване [34]. Съгласно контекстуалното и телеологичното тълкуване на член 4, точка 15 и член 9 от ОРЗД, за да бъдат квалифицирани по този начин, е достатъчно

[29] Тук се има предвид например рискът от дискриминация. По този начин влошеното здравословно състояние може да доведе до дискриминация по отношение на достъпа до заетост, до осигуряване или до кредитиране.

[30] Макар и да не се отнасят пряко до настоящия случай, данните за здравословното състояние във връзка със свързаните приложения и устройства могат да допринесат за очертаването на обхвата на понятието „здравни данни“. Например „данните за благоденствието“ или „самонаблюдението“ (относно честотата на пулса, периодите на сън, режима на хранене, потребителските навици в картите на супермаркетите и др.) пораждат съмнения дали става въпрос за „здравни данни“. Например броят на крачките всеки ден сам по себе си не спада към категорията на здравните данни, но може да стане част от нея, ако тези необработени данни се комбинират с друга информация и от тях може да се направи заключение относно здравословното състояние или риска за здравето на дадено лице (вж. в това отношение приложение, озаглавено „Health data in apps and devices“, в писмо на работната група по член 29 на Комисията, ГД „Съобщителни мрежи, съдържание и технологии“, относно mHealth от 5 февруари 2015 г., стр. 2, достъпно на адрес: https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/other-document/files/2015/20150205_letter_art29wp_ec_health_data_after_plenary_annex_en.pdf).
Наред с много други автори относно Internet of Things (IoT) вж. *Casarosa*, F., F. Gennari. Data Sharing in the Internet of Medical Things — Between the Data Act and the EHDS. — European Journal of Risk Regulation, Cambridge: Cambridge University Press, 2025, 1—23; вж. също *Yaşar*, B. I can feel your heartbeat: E-health evidence in criminal investigations. — In: Shaping Utopia through law: How the law does (not) provide an answer to societal challenges. Bruxelles: Intersentia, 2023 (1. ed.), 43—68, и по-конкретно стр. 57, т. 4.2.1.

[31] Вж. решения от 4 октомври 2024 г., Schrems (Разкриване на данни на широката общественост) (C-446/21, EU:C:2024:834, т. 73 и цитираната съдебна практика), и от 4 октомври 2024 г., Lindenapotheke (C-21/23, наричано по-нататък „решение Lindenapotheke“, EU:C:2024:846, т. 87).

[32] Вж. в този смисъл решение Lindenapotheke (т. 92). В случая биха били особено релевантни изключенията, посочени в член 9, параграф 2, букви ж) и и) от ОРЗД, които предвиждат, че обработването на чувствителни данни е възможно, ако е „необходимо по причини от важен обществен интерес“ или „по причини от обществен интерес в областта на общественото здраве“, при спазване на принципа на пропорционалност.

[33] Член 6 от „Осъвременената конвенция“ на Съвета на Европа за защита на лицата при автоматизираната обработка на лични данни (наричана „Конвенция 108 +“) от 18 май 2018 г. също използва този термин и предвижда като специални категории данни „личните данни, които разкриват информация за […] здравето […]“.

[34] Вж. решения Lindqvist (т. 50) и Lindenapotheke (т. 81).

разглежданите данни да могат, дори *непряко*, да разкрият *след логическа операция по съпоставяне или дедукция* информация за здравословното състояние на съответното лице [35].

66. В този контекст ми се струва, че схематично могат да се разграничат две категории здравни данни.

67. От една страна, генерираните в медицински контекст данни явно могат да се считат „по естеството си“ [36] за „обективни“ [37] данни за здравословното състояние, които, както е посочено в съображение 35 от ОРЗД, се отнасят до информация, свързана например с физическо или психическо заболяване, увреждане, риск от заболяване, медицинска история, клинично лечение. Обикновено те се съдържат в медицинското досие на съответното лице [38]. Също така данни, които, макар и да не са медицински, се събират, за да бъдат включени в медицинското досие, какъвто е случаят с административните данни, предназначени да станат част от въпросното досие, на това основание са посочени в съображение 35 от ОРЗД като „здравни данни“. В това отношение става въпрос за данни, които се считат за свързани със здравето и които разкриват информация за здравословното състояние на субекта на данните.

68. В този контекст понятието „риск от заболяване“, посочено в съображение 35 от ОРЗД, несъмнено има известно значение. Както е видно от дейността на работната група по член 29, тук става въпрос за данни, свързани с потенциалния бъдещ здравен статус на съответното лице. По този начин се взема предвид бъдещият риск от „научно доказано или общоприето“ заболяване и се посочва като пример прекомерната употреба на алкохол или тютюн, както и употребата на наркотици [39].

69. От друга страна, извън медицинския контекст дадена информация може да се отнася до здравето, особено ако разглежданите данни могат, макар и непряко, да разкрият информация за миналото, настоящото или бъдещото физическо или психическо здраве на физическо лице [40]. Именно „сивата зона“ [41] на понятието „здравни данни“ поставя въпроса до каква степен непряката им връзка със здравето може да доведе до квалифицирането им

[35] Вж. решения от 1 август 2022 г., Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (C-184/20, наричано по-нататък „решение Vyriausioji tarnybinės etikos komisija“, EU:C:2022:601, т. 123—127), и Lindenapotheke (т. 83). Този широк подход към определението би могъл да се дължи на желанието „да се противодейства на евентуално влияние на новите технологии за големи информационни масиви (big data), които биха могли да получат много информация за здравето на дадено лице при обработването дори само на някои дребни детайли за него“ (свободен превод) (вж. *Verhenneman*, G. Chapter III — Understanding the Subject of Protection. — In: The patient, Data Protection and Changing Healthcare Models. Bruxelles: Intersentia, 2021 (1. ed.), p. 97 sq., и по-конкретно стр. 109.

[36] Вж. *Maisnier-Broché*, L. Fasc. 945: Données de santé à caractère personnel — Régime général. — In: JurisClasseur Communication, 2019.

[37] Вж. *Herveg*, J., J.-M. Van Gyshesemm. Titre 16 — L'impact du Règlement général sur la protection des données dans le secteur de la santé. — In: Le règlement général sur la protection des données (RGPD/GDPR). Bruxelles: Larcier, 2018 (1. ed.), p. 722.

[38] Вж. по аналогия работния документ относно обработването на лични данни за здравословното състояние в електронните медицински досиета (работна група по член 29, от 15 февруари 2007 г., WP 131, т. II.2), достъпен на адрес: https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2007/wp131_fr.pdf.

[39] Вж. приложение, озаглавено „Health data in apps and devices“, в писмо на работната група по член 29 на Комисията, ГД „Съобщителни мрежи, съдържание и технологии“, относно mHealth от 5 февруари 2015 г., стр. 2, достъпно на адрес: https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/other-document/files/2015/20150205_letter_art29wp_ec_health_data_after_plenary_annex_en.pdf.

[40] Вж. по-специално Насоки 03/2020 относно обработването на данни за здравословното състояние с научноизследователска цел в контекста на пандемията от COVID-19, приети от Европейския надзорен орган по защита на данните на 21 април 2020 г., точка 3.1, достъпни на адрес: https://www.edpb.europa.eu/sites/default/files/files/file1/edpb_guidelines_202003_healthdatascientificresearchcovid19_fr.pdf.

[41] *Schäfke-Zell*, W. Revisiting the definition of health data in the age of digitalized health care. — In: International Data Privacy Law. Oxford: Oxford University Press, vol. 12, No. 1, 2022, 33—43.

като такива. Определящият елемент тук е дали въз основа на разглежданите данни е възможно да се направят изводи за здравословното състояние на субекта на данните, независимо дали става въпрос за патологично, или физиологично състояние, независимо от надеждността на тези заключения. В това отношение могат да се вземат предвид елементи от контекста [42], както и връзката между разглежданата информация и възможността от нея да се направи заключение за аспект от здравето на дадено лице [43].

70. Например работната група по член 29 разглежда като здравни данни информацията относно принадлежността на дадено лице към групи, които имат свързана със здравето цел, като например „Weight Watchers“ или „Анонимните алкохолици“ [44]. Освен това необработени данни, получени в резултат на „самонаблюдение“ (например теглото или кръвното налягане, записано от интелигентен часовник), които сами по себе си не са здравни данни, биха могли, в съчетание с друга информация, да позволят да се направят заключения за здравето на съответното лице. В това отношение работната група по член 29 уточнява, че следва да се извършва преценка за всеки отделен случай: приложение, което следи и съхранява броя на извършените в продължение на няколко дни крачки и заличава тези данни една седмица по-късно, може да не обработва „здравни данни“. Счита се обаче, че приложение, което съчетава няколко години пълни количествени записи за дадено лице (например проследяване на навиците за сън и физическа активност, подробни записи за хранителния режим, теглото, индекса на телесната маса, кръвното налягане и други жизненоважни статистически данни, както и дневник на емоциите), обработва данни за здравословното състояние. В този случай не само заключенията и изводите, но и необработените данни ще се считат за здравни данни [45].

Приложение по делото

71. По спора в главното производство разглежданата правна уредба предвижда, че освен имената на съответните спортисти и продължителността на лишаването им от състезателни права, се оповестяват причините за това лишаване чрез посочване на

[42] Вж. заключението на генерален адвокат Szpunar по дело Lindenapotheke (C-21/23, EU:C:2024:354, т. 47).

[43] Вж. приложение, озаглавено „Health data in apps and devices“, в писмо на работната група по член 29 на Комисията, ГД „Съобщителни мрежи, съдържание и технологии“, относно mHealth от 5 февруари 2015 г., стр. 2, достъпно на адрес: https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/other-document/files/2015/20150205_letter_art29wp_ec_health_data_after_plenary_annex_en.pdf. Вж. също по този въпрос *Verhenneman*, G. Chapitre III — Understanding the Subject of Protection. — In: The Patient, Data Protection and Changing Healthcare Models. Bruxelles: Intersentia, 2021 (1. ed.), p. 97 sq. Следва да се отбележи, че може да се вземе предвид дори несигурна връзка (вж. *Mascret*, C. Arrêt „Lindenapotheke“: vers une protection renforcée des données de santé et une ouverture des voies de recours en matière de protection des données (CJUE, 4 octobre 2024, C-21/23). — Journal de droit européen, 2025/1, 17—20).

[44] Вж. в това отношение приложение, озаглавено „Health data in apps and devices“, в писмо на работната група по член 29 на Комисията, ГД „Съобщителни мрежи, съдържание и технологии“, относно mHealth от 5 февруари 2015 г., стр. 2, достъпно на адрес: https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/other-document/files/2015/20150205_letter_art29wp_ec_health_data_after_plenary_annex_en.pdf. Вж. също относно разграничението между навиците на потребление и пристрастяването *Borges*, G. Der Mann mit der Brille und die DSGVO — Der Begriff des Gesundheitsdatums. — Rechtswissenschaft, vol. 14, No. 2, 2023, и по-конкретно стр. 172—173.

[45] Вж. в това отношение приложение, озаглавено „Health data in apps and devices“, към писмо на работната група по член 29 на Комисията, ГД „Съобщителни мрежи, съдържание и технологии“, относно mHealth от 5 февруари 2015 г., стр. 2 и бележка под линия 5, достъпно на адрес: https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/other-document/files/2015/20150205_letter_art29wp_ec_health_data_after_plenary_annex_en.pdf. По същия начин навиците за пазаруване в супермаркетите сами по себе си не са здравни данни, но могат да станат такива, ако се комбинират и анализират с цел проследяване на проблеми като например затлъстяване или диабет.

категорията на констатираното нарушение или нарушения. Когато нарушението се отнася до забранена субстанция или забранен метод, това се посочва и в съобщението, публикувано на уебсайта на ÖADR [46].

72. Най-напред, следва да се припомни, че нарушенията на антидопинговите правила, които се оповестяват публично, са разделени на няколко категории [47].

73. Също като австрийския орган за защита на данните считам, че само нарушенията от категории 2.1 и 2.2 са от значение за понятието „здравни данни“. Всъщност другите нарушения се отнасят до неправомерни действия, които не ми се струва, че могат да разкрият, макар и непряко, данни за здравословното състояние на съответното лице. Например информацията, че даден спортист не е изпълнил задълженията си за предоставяне на информация за местонахождение (нарушение от категория 2.4) или е участвал в трафик на забранени субстанции (нарушение от категория 2.7), не разкрива никаква информация за здравословното му състояние.

74. По-нататък, следва да се отбележи, че установяването на нарушенията от категории 2.1 и 2.2 предполага антидопингови тестове върху съответния спортист и анализ на проби, за да се открият забранените субстанции и методи. Ще добавя, че тези анализи се извършват от акредитирани специалисти [48] и следователно при почти медицински, дори изцяло медицински условия. Установяването на такива нарушения следователно ни препраща към понятието „информация, получена в резултат от изследването или прегледа на част от тялото или на телесно вещество“ по смисъла на съображение 35 от ОРЗД. При това положение такава информация би могла да се счита за здравна информация *по естеството си*.

75. В това отношение несъмнено изследването се извършва с цел откриване на допингови вещества, използвани за подобряване на постиженията, а обработването, състоящо се в разкриване на разглежданата информация, има наказваща и възпираща цел по отношение на съответния спортист. Следва обаче да се припомни, че преследваната цел не е от значение за *квалификацията* на разглежданите данни [49].

[46] Разпоредбата, съгласно която оповестяването се извършва „по начин, който не допуска от тези данни да се изведат данни за здравословното състояние на тези лица“, не е достатъчна, за да се отхвърли релевантността на поставения тук въпрос. Всъщност струва ми се, че тази констатация се отнася до случаите, в които е издадено разрешение за използване за терапевтични цели (които при определени условия позволяват на спортист с медицинско заболяване да използва забранена субстанция или забранен метод, без тази информация да е направена публично достояние и без да е извършено нарушение), или до подробности относно резултатите от тестовете, които не са предмет на разглеждане в настоящия случай.

[47] Списъкът на тези категории нарушения, номерирани от 2.1 до 2.11, фигурира по-специално на уебсайта на NADA и в САК. Накратко, нарушенията, които попадат в категория 2.1, съответстват на наличието на забранена субстанция, на нейните метаболити или маркери в предоставена от спортист проба; 2.2 — на употребата или опита за употреба от спортист на забранена субстанция или забранен метод; 2.3 — на избягването на вземане на проба, отказа от или неучастието във вземане на проба от страна на спортист; 2.4 — на неизпълнението на задължения за предоставяне на информация за местонахождение от страна на спортист; 2.5 — на фалшифицирането или опита за фалшифициране на която и да е част от процедурата за допингов контрол от страна на спортист или друго лице; 2.6 — на притежаването на забранена субстанция или забранен метод от страна на спортист или на лице от спортно-техническия екип на спортиста; 2.7 — на трафика или опита за трафик на забранена субстанция или на забранен метод от страна на спортист или друго лице; 2.8 — на прилагането или опита за прилагане от спортист или друго лице на забранена субстанция или забранен метод върху спортист по време на състезание или извън състезание; 2.9 — на съучастието или опита за съучастие от страна на спортист или друго лице; 2.10 — на забраненото сътрудничество от страна на спортист или друго лице, и 2.11 — на действията от спортист или друго лице с цел разубеждаване на докладването до органите или на ответни действия с цел отмъщение срещу такова докладване.

[48] Член 6.1 от САК предвижда използването на акредитирани или одобрени лаборатории.

[49] Вж. точка 63 от настоящото заключение.

76. Също така фактът, че допинговите вещества не са лекарствени продукти, според мен не е убедителен. Всъщност, от една страна, понятието „здравни данни“ не включва само медицинските данни с терапевтична цел. Освен това някои лекарства са вредни за здравето, ако се използват неправилно. От друга страна, борбата с употребата на допинг действително има за цел да насърчи справедливостта и равнопоставеността на спортистите, но също така представлява грижа за здравето [50]. Много субстанции или методи обаче са забранени по-специално поради неблагоприятното си въздействие върху здравето, дори ако това въздействие е различно в зависимост от продукта, усвоеното количество или телосложението на съответното лице [51].

77. Ето защо за квалифицирането на разглежданата информация, независимо дали преследваната от спортиста цел е да подобри постиженията си, според мен не може да се пренебрегнат последиците от усвояването на забранена субстанция за здравето на спортиста, без да е от значение дали тези последици са настоящи, или бъдещи.

78. Накрая, струва ми се, че фактът, че наименованието на забранената субстанция, установена в организма, е публикувано онлайн от ÖADR, може да информира обществеността за рисковете, които неговата употреба може да породи за здравето на съответния спортист.

79. Разбира се, само по себе си посочването на наименованието на установената в организма забранена субстанция би могло да се счита за недостатъчно, за да се разкрие информация за здравословното състояние, дори и в бъдеще, на съответния спортист. В това отношение самото *съдържание* на информацията би могло да се счита за твърде лаконично, а връзката със здравословното състояние — твърде косвена, дори твърде хипотетична, за да представлява „здравни данни“ по смисъла на ОРЗД. Не може обаче да се изключи, че комбинирани с друга информация, разглежданите данни могат, дори *непряко*, да разкрият *след логическа операция по съпоставяне или дедукция* информация дори за бъдещото здравословно състояние на съответното лице.

80. Ето защо считам, че посочването на наименованието на разглежданата субстанция (или нейната категория) дава указания, които, макар и недостатъчно подробни, могат да дадат сведения, макар и непряко, за здравословното състояние на съответното лице. В специфичния контекст на ОРЗД, при определени обстоятелства, които запитващата юрисдикция следва да провери, такова посочване предоставя „данни за здравословното състояние“ по смисъла на член 4, точка 15 и член 9, параграф 1 от ОРЗД във връзка със съображение 35 от посочения регламент.

81. Според мен обаче това не би било така, ако разглежданата забранена субстанция (или нейната категория) не е посочена. Всъщност в този случай връзката между установяването на нарушение поради наличието на забранена субстанция в организма, от една страна, и информацията за здравословното състояние на съответното лице, от друга страна, би била

[50] В допълнение към член 165 ДФЕС и многобройните международни актове вж. решение на ЕСПЧ от 18 януари 2018 г., Fédération Nationale des Associations et Syndicats de Sportifs (FNASS) и др. с/у Франция (CE:ECHR:2018:0118JUD004815111, § 165), и решение Meca-Medina и Majcen/Комисия (т. 43).

[51] Вж. в това отношение член 4.3 от САК относно критериите за включване на субстанции и методи в списъка на забраните, които се отнасят по-специално до медицинските или научните доказателства, доказващи, че „употребата на субстанцията или метода представлява действителен или потенциален риск за здравето на спортиста“. Вж. също като пример последиците за здравето от забранените субстанции в спорта, изброени във „Vidal“, информационно средство за здравните продукти, чиято база данни е одобрена от френския Haute Autorité de Santé (HAS) („Забранените субстанции в спорта“, VIDAL, достъпно на адрес: https://www.vidal.fr/sante/sport/sport-medicaments/sport-dopage-substances-interdites/tous-sports.html).

невъзможна дори чрез „логическа операция по съпоставяне или дедукция“. В такъв случай според мен тази връзка би била твърде косвена, за да може разкритата информация да попадне в категорията „данни за здравословното състояние“ на ОРЗД.

Заключение по втория въпрос

82. Ето защо предлагам на Съда да постанови, че член 9, параграф 1 от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че разкриването на името на спортист, периода на лишаването му от състезателни права и мотивите за това не представлява обработване на данни за здравословното състояние по смисъла на тази разпоредба, освен ако в мотивите е/са посочено/и наименованието/ята на установена/и в организма на този спортист забранена/и субстанция/и и това би могло — дори и непряко — да разкрие информация за здравословното състояние — дори и в бъдеще — на този спортист, като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така.

По петия въпрос

83. Запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали разглежданото публикуване представлява обработване на лични данни, свързани с присъди и нарушения, по смисъла на член 10 от ОРЗД. В това отношение тя уточнява, че санкциите в спора по главното производство включват отнемане на титли и награди, както и лишаване от състезателни права за няколко години или пожизнена забрана за участие във всички (национални и международни) състезания. Освен това посочва, че съгласно член 24, параграф 4 от ADBG спортните организации нямат право да „изпращат“ на състезание лица, лишени от състезателни права на основание на антидопинговото законодателство, и следователно не могат да ги наемат на работа срещу възнаграждение.

84. Преди да анализирам естеството на разглежданите присъди и нарушения, свързани с употребата на допинг, ще припомня значението на наказателноправната квалификация в контекста на член 10 от ОРЗД.

Значението на „наказателноправния“ характер на присъдите и нарушенията по смисъла на член 10 от ОРЗД

85. Следва да се припомни, че законодателят на Съюза не забранява обработването на лични данни, свързани с присъди и нарушения, а го подлага на засилен контрол, доколкото то може да има значително въздействие върху живота на субектите на данни, и по-конкретно да доведе до накърняване на репутацията им или до дискриминирането им в други области. Следователно такова обработване може да се извършва само „под контрола на официален орган“ или ако законодателството, което разрешава това обработване на данни, предвижда „подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данни“ [52].

[52] Вж. решения Latvijas Republikas Saeima (т. 100) и от 7 март 2024 г., Endemol Shine Finland (C-740/22, EU:C:2024:216, т. 49). Вж. по аналогия относно член 8, параграф 5 от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, 1995 г., стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10) решение от 24 септември 2019 г., GC и др. (Премахване на чувствителни данни от резултатите при търсене) (C-136/17, EU:C:2019:773).

Член 10 от ОРЗД запазва тази засилена защита само в областта на наказателното право, като понятието „наказателноправен“ се отнася както до „присъди“, така и до „нарушения“ [53].

86. Така в обхвата на член 10 от ОРЗД може да попадне поддържането на регистри за присъди и нарушения от частни структури [54], например в рамките на дейностите срещу изпирането на пари или на дейностите на съдебномедицинските лаборатории [55]. Пример за това е обработването на лични данни от организации, отдаващи под наем превозни средства, които идентифицират и посочват водач, за когото се твърди, че е нарушил правилата за движение по пътищата.

87. Следователно в случая въпросът е дали публикуваният онлайн от NADA и ÖADR „регистър на спортните наказания“ представлява „регистър“ на присъдите и нарушенията, които попадат в приложното поле на член 10 от ОРЗД и следователно предполагат засилена защита.

Анализ на „наказателноправния“ характер по смисъла на член 10 от ОРЗД на присъдите и нарушенията, свързани с употребата на допинг

88. Съгласно практиката на Съда понятието „престъпление“, което е решаващо за определяне на приложимостта на член 10 от ОРЗД към обработването на лични данни, изисква самостоятелно и еднакво тълкуване в целия Съюз, което трябва да бъде дадено, като се държи сметка за преследваната с тази разпоредба цел и за контекста, в който тя се вписва, без в това отношение да е определяща дадената от съответната държава членка квалификация на тези нарушения, като тази квалификация може да бъде различна в различните държави членки.

89. Трите „критерия Engel“ [56], приети от Съда, а именно правната квалификация на нарушението във вътрешното право, самото естество на нарушението и тежестта на санкцията, която може да бъде наложена на съответното лице, са следователно релевантни за преценката на наказателноправния характер на санкцията.

90. Макар запитващата юрисдикция да трябва да прецени в светлината на тези критерии дали присъдите и нарушенията, които са предмет на главното производство, имат наказателноправен характер по смисъла на член 10 от ОРЗД, когато се произнася по преюдициално запитване, Съдът все пак може да даде уточнения, за да насочи тази юрисдикция при преценката ѝ [57].

91. Ето защо ще разгледам въпросните присъди и наказания с оглед на тези три критерия.

53 Вж. решение Latvijas Republikas Saeima (т. 77—79), което в това отношение следва заключението на генерален адвокат Szpunar по дело Latvijas Republikas Saeima (Точки за пътнотранспортни нарушения) (C-439/19, EU:C:2020:1054, т. 74—78).

54 Следва да се припомни, че обработването на лични данни за тези цели от *„компетентните органи“* по смисъла на Директива 2016/680 попада в обхвата на тази директива като lex specialis (вж. т. 34 от настоящото заключение), а не от ОРЗД като lex generalis. Когато обаче обработването се извършва от частни структури (или от компетентни органи, но за цели, различни от посочените в Директива 2016/680), може да се приложи ОРЗД, и по-специално член 10.

55 Вж. съображение 19 от ОРЗД.

56 Критерии, наречени така по съдебното решение, в което Европейският съд по правата на човека ги е формулирал за първи път: решение на ЕСПЧ от 8 юни 1976 г., Engel и др. с/у Нидерландия (CE:ECHR:1976:0608JUD000510071). Тези критерии са приети от Съда по-специално в решение от 5 юни 2012 г., Bonda (C-489/10, EU:C:2012:319, т. 37 и сл.). Вж. също решение Latvijas Republikas Saeima (т. 85 и 87 и цитираната съдебна практика).

57 Вж. решения от 20 март 2018 г., Menci (C-524/15, EU:C:2018:197, т. 27), и от 14 септември 2023 г., Volkswagen Group Italia и Volkswagen Aktiengesellschaft (C-27/22, EU:C:2023:663, т. 46).

– *Правната квалификация на нарушението във вътрешното право*

92. От акта за преюдициално запитване е видно, че съгласно австрийското право ÖADR провежда *дисциплинарни* производства за компетентната спортна федерация. Също така австрийското правителство подчертава в съдебното заседание, че антидопинговата правна уредба е sui generis, доколкото нарушенията, свързани с употребата на допинг, са нарушения на правилата на съответните спортни федерации, които спортистите се задължават да спазват [58], а не нарушения на закона.

93. Следователно квалифицирането на нарушенията, свързани с употребата на допинг, в националното право не е в посока на „наказателноправна“ квалификация по смисъла на член 10 от ОРЗД.

94. При това положение обхватът на този първи критерий от решение Engel трябва да се приема за относителен, тъй като дори за нарушения, които съгласно националното право не са квалифицирани като такива с „наказателен характер“, подобен характер все пак може да произтича от самото естество на въпросното нарушение и от степента на строгост на санкциите за него [59]. Това се отнася по-специално за антидопинговите разпоредби, тъй като създадената трансдържавна система включва различни международни и национални участници [60] и държавите членки са интегрирали САК по различни начини в съответните си правни системи. Следователно прилагането на антидопинговите правила неминуемо се различава в отделните държави в зависимост от различните модели на организация в държавата, макар да изглежда, че в повечето държави членки НАДО нямат наказателноправна компетентност в това отношение [61].

95. Следователно трябва да бъдат разгледани другите два критерия от решение Engel.

– *Естеството на нарушението*

96. Този втори критерий налага да се провери дали санкцията за разглежданото нарушение преследва по-специално репресивна цел, без обстоятелството, че тя преследва и превантивна цел, да може само по себе си да я лиши от квалификацията ѝ като „наказателноправна санкция“. Всъщност присъщи за наказателноправните санкции са както репресията, така и превенцията на противоправните деяния. За разлика от това мярка, която само поправя вредата, причинена от съответното нарушение, няма наказателноправен характер [62].

58 Като се присъединяват към спортни организации и участват в спортни мероприятия и състезания, професионалните спортисти се задължават (чрез договор или декларация) да не използват допингови практики.

59 Вж. решение Latvijas Republikas Saeima (т. 88 и цитираната съдебна практика).

60 Освен международните и националните спортни федерации, следва да се посочат определените на национално равнище компетентни органи, сред които са „националните антидопингови организации“ (наричани по-нататък „НАДО“), които са определени от всяка страна като основни органи, отговарящи за антидопинговите програми на национално равнище, и са изброени на уебсайта на САА (вж. Програмата на НАДО, достъпна на адрес: https://www.wada-ama.org/fr/programme-des-onad).

61 Вж. Генерална дирекция „Образование, младеж, спорт и култура“ (Европейска комисия), *van der Sloot*, B., M. Paun, R. Leenes et al. Anti-doping & Data Protection: An evaluation of the anti-doping laws and practices in the EU Member States in light of the General Data Protection Regulation. — Служба за публикации на Европейския съюз, 2017, по-специално стр. 58, достъпно на адрес: https://data.europa.eu/doi/10.2766/042641.

62 Вж. решения от 20 март 2018 г., Garlsson Real Estate и др. (C-537/16, EU:C:2018:193, т. 33), Latvijas Republikas Saeima (т. 89), от 23 март 2023 г., Dual Prod (C-412/21, EU:C:2023:234, т. 30), от 4 май 2023 г., MV — 98 (C-97/21, EU:C:2023:371, т. 42), и от 14 септември 2023 г., Винал (C-820/21, EU:C:2023:667, т. 50).

97. От акта за преюдициално запитване е видно, че две категории санкции съответстват на нарушенията, свързани с употребата на допинг.

98. От една страна, става въпрос за отнемане на титли и награди, което се състои във възстановяване на спечелените суми, за да бъдат преразпределени на спортистите, които биха имали право да ги получат, ако санкционираният спортист не беше участвал в състезанието. Подобна санкция, изглежда, е в отговор на нарушението на „правилата на играта“ („lex sportiva“) и може да се разглежда като насочена основно към възстановяване на честността на съревнованието [63], макар това да не засяга по никакъв начин характера ѝ на наказание за съответния спортист.

99. От друга страна, става въпрос за отстраняване от участие в спортните състезания, което може да бъде за няколко месеца или няколко години, дори, както е в случая с един от жалбоподателите в главното производство, да се стигне до пожизнена забрана за участие във всички състезания. Разбира се, това временно отстраняване може да се разглежда като желание „за отлъчване“ на провинилия се спортист, за да бъде държан на дистанция или изключен от спортната общност и по този начин да се съхрани почтеността на тази общност. То обаче е предназначено и да санкционира спортиста, нарушил антидопинговите правила, които той се е ангажирал да спазва, както и да бъдат възпрени останалите спортисти да направят същото.

100. Следователно основната цел на тези санкции за употреба на допинг, най-малкото, на лишаването от състезателни права, изглежда, не е да се поправи вредата, претърпяна от трети лица в резултат на нарушението, а да се санкционира поведението на съответния спортист, а това съответства на присъда [64]. В това отношение антидопинговата правна уредба, макар да не е част от наказателното право, има репресивен характер [65].

101. „Наказателноправната“ квалификация по този втори критерий Engel обаче би могла да породи колебания в две насоки.

102. Първото колебание произтича от констатацията, че дисциплинарните производства са били разглеждани по-скоро в рамките на гражданскоправния аспект на член 6 от ЕКПЧ от ЕСПЧ [66], освен например когато е наложено лишаване от свобода и наказанието е с достатъчно висока степен на строгост [67].

63 Вж. *Diakité*, A. Chapitre 2. La mise en œuvre des sanctions applicables aux athlètes à l'épreuve du respect des droits fondamentaux. — In: La mise en œuvre du Code mondial antidopage par les États. Bruxelles: Bruylant, 2023 (1. ed.), pt. 1145, и *Rouiller*, C. Avis de droit sur la compatibilité de l'article 10.2 du Code mondial antidopage avec les principes fondamentaux du droit national suisse, 25.10.2005, p. 20 sq., достъпно на адрес: https://www.wada-ama.org/sites/default/files/resources/files/Compatibilit%C3%A9_droit_suisse_Document_entier.pdf.

64 Вж. в този смисъл практиката на ЕСПЧ, която отчита целта (репресия или поправяне на вреди) на наложеното наказание (решение на ЕСПЧ от 23 ноември 2006 г., Jussila с/у Финландия, CE:ECHR:2006:1123JUD007305301, § 38).

65 Вж. в този смисъл *Diakité*, A. Chapitre 2. La mise en œuvre des sanctions applicables aux athlètes à l'épreuve du respect des droits fondamentaux. — In: La mise en œuvre du Code mondial antidopage par les États. Bruxelles: Bruylant, 2023 (1. ed.), p. 501 sq., и по-конкретно точка 1143.

66 За обобщение на съдебната практика в тази област вж. решения на ЕСПЧ от 6 ноември 2018 г., Ramos Nunes de Carvalho e Sá с/у Португалия (CE:ECHR:2018:1106JUD005539113, § 123), и от 5 март 2020 г., Peleki с/у Гърция (CE:ECHR:2020:0305JUD006929112, § 35). Вж. също в това отношение становището относно Световния антидопингов кодекс (проект на кодекс от 2021 г.) от 13 октомври 2019 г. на бившия председател на ЕСПЧ Costa, J.-P., по-специално стр. 5, достъпно на адрес: https://www.wada-ama.org/sites/default/files/resources/files/avis_2019_code_mondial_13_octobre.pd.

67 Счита се, че нарушенията на военната дисциплина, разглеждани по дело Engel, довели до зачисляване към дисциплинарно отделение за период от няколко месеца, попадат в обхвата на наказателноправния аспект на член 6 от ЕКПЧ (решение на ЕСПЧ от 8 юни 1976 г., Engel и др. с/у Нидерландия, CE:ECHR:1976:0608JUD000510071, § 85).

103. По-специално, Съдът в Страсбург счита, че член 6 от ЕКПЧ е приложим в гражданскоправния си аспект към „спорове, свързани с отнемането на правото да се упражнява професия“ [68], включително в областта на спорта [69].

104. Следователно наказателноправният характер на забраната за упражняване на професия не се подразбира от само себе си.

105. Струва ми се обаче, че от това не може да се направи извод ipso facto и по абсолютен начин, че дисциплинарно наказание, водещо до отстраняване от участие в спортни състезания, никога не би могло да попадне в наказателноправната област.

106. Всъщност подобен подход би изглеждал чисто формален.

107. Освен това следва да се припомни, че двата аспекта — гражданскоправен и наказателноправен — на член 6 от ЕКПЧ не се изключват непременно един друг [70].

108. Накрая, следва да се има предвид, че ЕСПЧ разглежда наказателноправния или гражданскоправния характер на съответното нарушение с оглед на повдигнатите пред него твърдения и за да прецени дали гаранциите за справедлив съдебен процес, предвидени в член 6 от ЕКПЧ, се прилагат в своя гражданскоправен аспект (параграф 1) или наказателноправен аспект (параграфи 1—3).

109. За сметка на това в контекста на член 10 от ОРЗД става въпрос за преценка дали присъдата или нарушението е с наказателноправен характер, за да се определи дали разглежданото обработване (в случая — публикуването) се отнася до информация, която заслужава засилена защита, включваща контрол от публичен орган. Освен това нищо не пречи да се възприеме по-широко тълкуване, което да гарантира засилена защита на въпросните права и свободи [71]. Следователно именно в този контекст на член 10 от ОРЗД запитващата юрисдикция трябва да прецени дали са изпълнени критериите Engel, и по-специално вторият критерий, свързан с естеството на нарушението.

110. Второто колебание произтича от факта, че антидопинговите присъди и нарушения се отнасят само до определена група лица, а именно спортистите, подобно на дисциплинарните наказания, които по принцип имат за цел да гарантират, че членовете на

[68] За прилагането на член 6 от ЕКПЧ в гражданскоправния му аспект към дисциплинарните производства пред органи на частни организации, в които пряко се засяга правото на упражняване на професия, вж. решения на ЕСПЧ от 22 юли 2021 г., Reczkowicz с/у Полша (CE:ECHR:2021:0722JUD004344719, § 183—185 и цитираната съдебна практика), по отношение на съдии и адвокати; реот 23 юни 1981 г., Le Compte, Van Leuven и De Meyere с/у Белгия (CE:ECHR:1981:0623JUD000687875, § 41—51), по отношение на лекари; от 27 юни 1997 г., Philis с/у Гърция (№ 2) (CE:ECHR:1997:0627JUD001977392, § 45), по отношение на инженер; и от 5 март 2020 г., Peleki с/у Гърция (CE:ECHR:2020:0305JUD006929112, § 39) по отношение на нотариус.

[69] Вж. решения на ЕСПЧ от 2 октомври 2018 г., Mutu и Pechstein с/у Швейцария (CE:ECHR:2018:1002JUD004057510), от 3 септември 2019 г., Bakker с/у Швейцария (CE:ECHR:2019:0903DEC000719807), от 28 януари 2020 г., Ali Rıza и др. с/у Турция (CE:ECHR:2020:0128JUD003022610, § 153—161), от 18 май 2021 г., Sedat Doğan с/у Турция (CE:ECHR:2021:0518JUD004890914, § 20), и от 18 май 2021 г., Naki и AMED Sportif Faaliyetler Kulübü Derneği с/у Турция (CE:ECHR:2021:0518JUD004892416, § 20). Вж. също най-новите решения на ЕСПЧ от 10 юли 2025 г., Semenya с/у Швейцария (CE:ECHR:2025:0710JUD001093421, по-специално § 161).

[70] Вж. решения на ЕСПЧ от 10 февруари 1983 г., Albert и Le Compte с/у Белгия (CE:ECHR:1983:0210JUD000729975, § 30 и цитираната съдебна практика), от 6 ноември 2018 г., Ramos Nunes de Carvalho e Sá с/у Португалия (CE:ECHR:2018:1106JUD005539113, § 121), и от 1 юни 2023 г., Grosam с/у Чешка република (CE:ECHR:2023:0601JUD001975013, § 112).

[71] Вж. решение на ЕСПЧ от 22 декември 2020 г., Gestur Jónsson и Ragnar Halldór Hall с/у Исландия (CE:ECHR:2020:1222JUD006827314, § 93).

въпросната група ще спазват присъщите за нея правила за поведение[72]. Целта на тези разпоредби е да се защитят честта и репутацията на професията и да се поддържа общественото доверие в тази професия[73].

111. Несъмнено подобна констатация би позволила нарушението да се квалифицира като „дисциплинарно“ в смисъл, че се прилага за определен брой лица, за които се отнася определен набор от правила. В това отношение настоящото дело се различава от делото, по което е постановено решение Latvijas Republikas Saeima, по което присъждането на точки за пътнотранспортни нарушения се основава на разпоредба с общо приложение[74].

112. Квалифицирането като нарушение с наказателноправен характер по смисъла на член 10 от ОРЗД обаче не е изключено. Всъщност, ако стесненото приложно поле, присъщо за дисциплинарните разпоредби, беше достатъчно да попречи нарушението да бъде квалифицирано като „наказателноправно“, отново бихме се върнали към чисто формален подход към понятието. Подобен подход трудно се съгласува със съдебната практика, която изисква в това отношение да се търси репресивната или превантивната цел на санкцията, за да се определи естеството на нарушението, а не целта само да бъдат поправени вредите.

113. В настоящия случай обаче, както видяхме[75], антидопинговите наказания нямат за цел да се поправят евентуално причинените от въпросните нарушения вреди (или не само тази цел, ако се вземе предвид вредата, причинена на спортната общност), а напротив, преследват репресивна цел, която може да им даде квалификация като наказания с „наказателноправен“ характер по смисъла на тълкуването на този втори критерий в съдебната практика, независимо дали приложимата разпоредба е с общо приложение. Струва впрочем да се отбележи, че самият Спортен арбитражен съд (Швейцария), който е международна институция, предлагаща арбитраж или медиация в света на спорта, признава, когато е необходимо, „квазинаказателноправния“ характер на санкциите за употреба на допинг[76].

114. Освен това някои свързани с употребата на допинг нарушения, като например трафикът на забранени субстанции, могат да доведат до санкции, които попадат както в обхвата на антидопинговите правила, така и в обхвата на националната наказателноправна уредба. Наистина според ЕСПЧ фактът, че деяния, които могат да доведат до дисциплинарно наказание, също представляват нарушения с наказателноправен характер,

72 Докато фактът, че норма, санкционираща определено нарушение, е адресирана до всички граждани, е в подкрепа на наказателноправния характер на санкцията (вж. решение на ЕСПЧ от 21 февруари 1984 г., Öztürk с/у Германия, CE:ECHR:1984:0221JUD000854479, § 53).

73 Вж. решение на ЕСПЧ от 6 ноември 2018 г., Ramos Nunes de Carvalho e Sá с/у Португалия (CE:ECHR:2018:1106JUD005539113, § 125).

74 То се различава и от разглежданите факти в решение от 20 март 2018 г., Garlsson Real Estate и др. (C-537/16, EU:C:2018:193), в което административната имуществена санкция за неправомерно поведение — манипулиране на пазара, се основава на законова разпоредба с общо приложение.

75 Вж. точка 100 от настоящото заключение.

76 Спортен арбитраж, 9 август 1999 г., № 98/222, B. с/у Международния съюз по триатлон (ITU), достъпно на адрес: https://jurisprudence.tas-cas.org/Shared%20Documents/222.pdf. Вж. също в този смисъл *Soek*, J. The strict liability principle and the human rights of the athlets in doping cases. La Haye: T.M.C. Asser Press, 2006, по-конкретно стр. 272, според който, макар антидопинговото дисциплинарно право, прилагано от спортните федерации и организации, само по себе си да не е с наказателноправен характер, в някои случаи то може да се квалифицира като „система за налагане на наказания“, в рамките на която да се прилагат принципите на наказателното право.

не е достатъчен, за да се приеме, че отговорно съгласно дисциплинарното право лице е „обвинено“ в извършването на престъпление[77]. Струва ми се обаче, че това би могло да бъде фактор, който трябва да се вземе предвид в рамките на втория критерий Engel.

115. Ето защо, въпреки изразените резерви, на този етап считам, че с оглед на техния репресивен или превантивен характер не може да се изключи възможността някои нарушения, свързани с употребата на допинг, да се считат за наказателноправни по смисъла на член 10 от ОРЗД.

– *Тежестта на санкцията*

116. Третият критерий Engel трябва да се преценява в зависимост от предвиденото в относимите разпоредби максимално наказание[78].

117. Тази тежест обаче варира в зависимост от извършеното нарушение, свързано с употребата на допинг. Например продължителността на предвиденото лишаване от състезателни права се различава според разглежданите нарушения, свързани с употребата на допинг. В допълнение, повторността на нарушението и намерението на извършителя също могат да изиграят роля в това отношение[79].

118. От акта за преюдициално запитване е видно, че в случая може да става въпрос за „лишаване от състезателни права за няколко години или пожизнена забрана за участие във всички (национални и международни) състезания“, което следователно може да доведе до окончателна забрана за упражняване на спортната професия.

119. Наистина не става въпрос за наказание лишаване от свобода. Това обаче не е определящо, тъй като „малкият залог не може да лиши дадено нарушение от присъщия му наказателноправен характер“[80]. Освен това професионалната спортна кариера на съответното лице може да приключи в зависимост от продължителността на временното лишаване от състезателни права, по-конкретно, като се имат предвид възрастта на съответните лица и фактът, че кариерата, по-специално в някои спортове, е относително кратка.

120. Към това лишаване от състезателни права, което може да е „пожизнено“, на практика се добавя невъзможността да се намери отново работа в областта на спорта, като се има предвид забраната за сътрудничество с лишено от състезателни права лице за целия период на неговото лишаване от права.

121. Накрая, към икономическите и финансовите последици за субекта на данните се добавят неодобрението на обществото и заклеймяването както в публичната, така и в частната сфера.

77 Вж. решение на ЕСПЧ от 5 март 2020 г., Peleki с/у Гърция (CE:ECHR:2020:0305JUD006929112, § 36 и цитираната съдебна практика).

78 Вж. решение от 4 май 2023 г., MV — 98 (C-97/21, EU:C:2023:371, т. 46), и решение на ЕСПЧ от 9 октомври 2003 г., Ezeh и Connors с/у Обединено кралство (CE:ECHR:2003:1009JUD003966598, § 120).

79 Относно системата от санкции вж. член 10 от САК. Вж. също *Soek*, J. The strict liability principle and the human rights of the athlets in doping cases. La Haye: T.M.C. Asser Press, 2006, по-конкретно стр. 195 и сл.

80 Вж. решение на ЕСПЧ от 22 декември 2020 г., Gestur Jónsson и Ragnar Halldór Hall с/у Исландия (CE:ECHR:2020:1222JUD006827314, § 78), отнасящо се до грешки, допуснати от юристи в съдебно заседание.

122. Според мен от това следва, че такова наказание е с тежест, която може да има *ефект, равностоен на присъда*, по смисъла на член 10 от ОРЗД, като обаче запитващата юрисдикция следва да прецени дали това е така в случая.

123. Ето защо считам, че по принцип антидопинговите нарушения и присъди трябва да се считат за дисциплинарни, освен в случаите, когато присъдата е с такава тежест, че би могла да попадне в наказателноправната област. Освен това подобна преценка, която не може да бъде поставена под въпрос само от квалификацията във вътрешното право, се вписва в рамките на репресивната и превантивна цел на наказанието, която придава наказателноправен характер на извършеното нарушение. Ето защо в този контекст според мен пожизненото отстраняване от участие във всяко състезание би могло да представлява *санкция с равностоен на наказателноправна санкция ефект*, която може да доведе до приложимост на член 10 от ОРЗД.

124. Накрая ще добавя, че доводът на NADA, предупреждаващ за последиците за всички професионални организации от прилагането на член 10 от ОРЗД към обработването на данни, свързани с дисциплинарни нарушения и наказания, според мен не е убедителен. Всъщност тук не става въпрос за „криминализиране“ по общ и абстрактен начин на всички дисциплинарни нарушения и наказания. Изложеният по-горе анализ показа, че преценката трябва да се извърши в зависимост от обстоятелствата във всеки отделен случай и с оглед на тълкуването на член 10 от ОРЗД, който при наличието на „регистър“ на присъдите и нарушенията, попадащи в приложното му поле, налага засилена защита. Освен това правното основание за обработването на данни относно такива нарушения и присъди, квалифицирани като „наказателноправни“, може да се съдържа и в законодателството на Съюза или на държавите членки, което предвижда „подходящи гаранции“.

Заключение по петия въпрос

125. Считам, че на петия въпрос следва да се отговори, че член 10 от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че може да се прилага към обработването на лични данни относно присъди или нарушения, предвидени в националната антидопингова правна уредба, когато, независимо от квалификацията на тези нарушения във вътрешното право, свързаните с тях наказания преследват репресивна цел и са толкова тежки, че имат ефект, равностоен на наказателноправна санкция, като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така.

По шестия въпрос

126. При утвърдителен отговор на петия въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали трябва да подлежат на съдебен контрол дейностите, респ. решенията, на официален орган, на който съгласно член 10 от ОРЗД е възложен контролът върху обработването на лични данни, свързани с присъди и нарушения или отнасящите се до тях мерки за сигурност.

127. Първо, следва да се уточни, че разглежданият орган е „официален орган“ по смисъла на член 10 от ОРЗД, който не може да се смесва с „надзорния орган“ по смисъла на член 51 от ОРЗД [81]. Следва също така да се припомни, че обработването на лични данни, свързани с

[81] В случая надзорен орган по смисъла на тази разпоредба е австрийският орган за защита на данните.

присъди и нарушения, се извършва само под контрола на официален орган или когато обработването е разрешено от правото на Съюза или правото на държава членка, в което са предвидени подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данни[82]. Следователно отговорът на този въпрос е свързан с отговорите на третия и четвъртия преюдициален въпрос, разгледани по-нататък[83].

128. Второ, следва да се констатира, че ОРЗД не съдържа определение на понятието „официален орган“ или „контрол от официален орган“ по смисъла на член 10 от Регламента. В това отношение държавите членки трябва да определят кой орган упражнява контрол на „официален орган“ в случай на обработване на лични данни по смисъла на член 10 от ОРЗД. Както посочва Комисията, не е изключено няколко служби да могат да се считат за такива, и не става въпрос непременно за „администратор“.

129. Трето, вярно е, че текстът на член 10 от ОРЗД сам по себе си не предвижда съдебен контрол върху дейностите или решенията на този „официален орган“. Контекстуалното тълкуване на тази разпоредба обаче подкрепя тезата за наличие на такъв контрол, ако субектите на данни възнамеряват да защитят правата си. Всъщност също като някои заинтересовани страни считам, че контролът върху актовете в областта на обработването на лични данни, включително когато този контрол е следствие от решение на официален орган по смисъла на член 10 от ОРЗД, трябва да бъде в съответствие с член 79, параграф 1 от ОРЗД, макар запитващата юрисдикция да не се позовава на него във въпроса си. Съгласно тази разпоредба, без да се засягат които и да било административни или несъдебни средства за защита, включително правото на подаване на жалба до надзорен орган съгласно член 77 от посочения регламент, всеки субект на данни има право на ефективна съдебна защита, когато счита, че правата му по този регламент са били нарушени в резултат на обработване на личните му данни, което не е в съответствие със същия регламент. Впрочем, както подчертава правителството на Финландия, самото наличие на ефективен съдебен контрол, чието предназначение е да гарантира спазването на правото на Съюза, е неделимо свързано с правовата държава.

130. Четвърто, това тълкуване се потвърждава от целта, посочена в член 10 от ОРЗД, а именно да се осигури по-голяма защита по отношение на подобно обработване, което поради особената чувствителност на тези данни може да представлява особено тежко вмешателство в основните права на неприкосновеност на личния живот и на защита на личните данни[84]. Тълкуване на член 10 от ОРЗД, което изключва a priori и общо дейностите или решенията на официален орган по смисъла на тази разпоредба от всякакъв съдебен контрол, би било в противоречие с тези цели.

131. При тези условия и при липсата на повече уточнения относно дейностите или решенията на разглеждания официален орган считам, че на шестия преюдициален въпрос следва да се отговори, че член 10 от ОРЗД във връзка с член 79, параграф 1 от този регламент трябва да се тълкува в смисъл, че трябва да подлежат на съдебен контрол

[82] За случай, в който се поставя въпросът дали националното право в областта на условията за достъп до регистрите за съдимост предоставя достатъчно гаранции, вж. решение по дело Комисия/Унгария (Ценности на Съюза) (C-769/22, 2023/C 54/19) (ОВ C 54, 2023 г., стр. 16), висящо към момента на изготвяне на настоящото заключение, и заключението на генерален адвокат Ćapeta от 5 юни 2025 г. по това дело (EU:C:2025:408, по-специално т. 356—359).

[83] Вж. точки 132—180 от настоящото заключение.

[84] Вж. решение Latvijas Republikas Saeima (т. 74 и 75).

дейностите, респ. решенията, на официален орган, на който съгласно тази разпоредба е възложен контролът върху обработването на лични данни, свързани с присъди и нарушения или отнасящите се до тях мерки за сигурност.

По третия и четвъртия въпрос

132. С тези два въпроса, които могат да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи, първо, дали член 5, параграф 1, букви а) и в) и член 6, параграф 3, втора алинея от ОРЗД могат да се тълкуват в смисъл, че не допускат задължение, наложено от националния закон на националните антидопингови органи, да публикуват съответните лични данни, а именно по-специално имената на спортистите, санкционирани за нарушение на антидопинговите правила, продължителността на наложеното лишаване от състезателни права и причините за него.

133. Второ, тя иска да се установи дали ОРЗД изисква претегляне на засегнатите интереси от администратора преди публикуването във всеки отделен случай, или предвидената от законодателя проверка за пропорционалност е достатъчна.

По пропорционалността на разглежданото публикуване

134. Националният законодател е предвидил в ADBG публикуването на някои данни (име на спортиста, продължителност и причини за лишаването от състезателни права) безплатно[85], на вниманието на федералната спортна организация, спортните организации, спортистите, други лица (спортно-технически екип), организаторите на състезания и обществеността, без да е възможно от това да се изведат здравни данни. Предвижда се също така, че информацията, която трябва да се публикува, може да не се оповести публично само ако съответното лице е непрофесионален спортист, особено уязвимо лице (ненавършило пълнолетие лице) или лице, което чрез разкриването на информация или на други указания значително е допринесло за разкриването на потенциални антидопингови нарушения. Освен ако не греша, в този случай ADBG не предвижда изрично нито посочването на забранената субстанция, за която може да става въпрос, нито публикуването ѝ онлайн в интернет.

135. На практика NADA и ÖADR са приложили това законодателство чрез публикуване в интернет на информация за съответните професионални спортисти, като ÖADR е посочила и евентуалната забранена субстанция.

– *Предварителни бележки и припомняне на принципите*

136. Следва да се припомни, че целта на ОРЗД, посочена в член 1 и съображения 1 и 10 от същия, е по-специално да се гарантира висока степен на защита на основните права и свободи на физическите лица, и по-конкретно на правото им на личен живот при обработването на лични данни, закрепено в член 8, параграф 1 от Хартата и в член 16, параграф 1 ДФЕС и тясно свързано с правото на неприкосновеност на личния живот.

[85] Вж. член 5, параграф 6, точка 4 от ADBG.

137. В това отношение основните права на неприкосновеност на личния живот и на защита на личните данни, гарантирани в членове 7 и 8 от Хартата, не са абсолютни. Поради това е възможно да се налагат ограничения, стига в съответствие с член 52, параграф 1 от Хартата те да са предвидени в закон и да зачитат основното съдържание на основните права, както и принципа на пропорционалност [86].

138. В случая публикуването на личните данни на съответните спортисти се извършва въз основа на *законово задължение*, наложено на администраторите от националния закон [87].

139. Следователно това обработване на данни може да се разглежда като попадащо в хипотезата по член 6, параграф 1, буква в) от ОРЗД — когато обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора, и поради това се счита за законосъобразно. Като се има предвид, че борбата с употребата на допинг би могла да се квалифицира като изпълнение на задача от обществен интерес [88], разглежданото обработване може да попада и в хипотезата по член 6, параграф 1, буква д) от ОРЗД. Не е необходимо обаче да се решава кое от тези условия за законосъобразност е приложимо в настоящия случай, или и двете са приложими [89].

140. За двете хипотези на законосъобразност, посочени в член 6, параграф 1, букви в) и д) от ОРЗД, *член 6, параграф 3 от ОРЗД* уточнява, че посоченото обработване трябва да се основава на правото на Съюза или на правото на държавата членка, което се прилага спрямо администратора, и че това правно основание трябва да отговаря на *цел от обществен интерес* и да е *пропорционално* на преследваната легитимна цел.

141. Освен това всяко обработване на лични данни трябва по-специално да съответства на принципите по *член 5, параграф 1 от ОРЗД*, а именно на установените съответно в букви а) и в) от тази разпоредба принципи на законосъобразност и на „свеждане на данните до минимум“. Принципът на свеждане на данните до минимум изисква личните данни да бъдат подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват, което дава израз на посочения принцип на пропорционалност [90].

142. Следователно поставените от запитващата юрисдикция въпроси предполагат да се провери дали, като правно основание за разглежданото обработване, националното законодателство отговаря на изискванията, произтичащи от тези разпоредби, а именно че се съобразява с обществения интерес и е пропорционално на преследваната легитимна цел.

143. В случая с цел борба срещу употребата на допинг в спорта, която със сигурност е цел от обществен интерес, се приемат санкции за нарушения на антидопинговите правила. Към това се добавя разкриването пред обществеността на разглежданите лични данни, което преследва две също толкова легитимни цели, изтъкнати от заинтересованите страни и от австрийското правителство в съдебното заседание. От една страна, става въпрос за

86 Вж. решение Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (т. 70 и цитираната съдебна практика).

87 NADA и ÖADR са длъжни да публикуват разглежданата информация в съответствие съответно с член 5, параграф 6, точка 4 и член 21, параграф 3 от ADBG.

88 Тук не се спори по този въпрос и според мен наличието на задача от обществен интерес изобщо не подлежи на съмнение с оглед на общия интерес, преследван от антидопинговата правна уредба (вж. решение Meca-Medina и Majcen/Комисия, т. 43).

89 Една и съща операция по обработване може да отговаря на няколко законни основания за обработване (вж. решение от 3 април 2025 г., Ministerstvo zdravotnictví (Данни за представителя на юридическо лице), C-710/23, EU:C:2025:231, т. 42) и е достатъчно едно от тези законни основания за обработване (вж. решения Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, т. 71, и от 12 септември 2024 г., HTB Neunte Immobilien Portfolio и Ökorenta Neue Energien Ökostabil IV, C-17/22 и C-18/22, EU:C:2024:738, т. 38).

90 Вж. решение Latvijas Republikas Saeima (т. 98 и цитираната съдебна практика).

възпиране на спортистите от нарушаване на антидопинговите правила и по този начин за предотвратяване на употребата на допинг в спорта. От друга страна, целта е *да се избегне заобикалянето* на антидопинговите правила, като се информират всички лица, които могат да спонсорират или наемат даден спортист, дали същият не е лишен от състезателни права[91].

144. Ето защо запитващата юрисдикция следва да провери дали националната правна уредба, която предвижда разглежданото обработване, така както е приложена от NADA и ÖADR, *би могла* да допринесе за осъществяването на преследваните от нея цели от общ интерес и е *необходима* и *пропорционална* на тези цели, като Съдът е компетентен да ѝ предостави полезни насоки за тълкуване.

– *По годността на публикуването да постигне преследваните цели*

145. Струва ми се, че публикуването на разглежданите данни може да се счита без особени затруднения за годно да постигне двете посочени цели.

146. Първо, публикуването на името на санкционирания спортист, както и на причините и продължителността на лишаването му от състезателни права всъщност информира обществеността, че употребата на допинг не остава ненаказана и е съпроводена не само от наказания, но и от поименно публикуване на наказанието „лишаване от състезателни права“. Това може да подтикне обществеността, а като част от нея и професионалните и непрофесионалните спортисти да се въздържат от нарушаване на антидопинговите правила, и следователно отговаря на целта за възпиране и превенция.

147. Второ, публикуването на данни за лишаването от състезателни права позволява също да се информират лицата, които биха искали да наемат съответния спортист на свързана със спорта длъжност, че той е лишен от състезателни права и не може да изпълнява спортни функции. Следва да се добави, че сътрудничеството с временно отстранен от състезателна дейност спортист също е нарушение на антидопинговите правила[92]. Така, разглежданото публикуване може да допринесе да бъде избегнато извършването на такива нарушения поради незнание.

148. За сметка на това не виждам по какъв начин посочването на евентуалната забранена субстанция, което не се изисква изрично от националния закон, но което е направено от ÖADR, позволява да се постигнат преследваните цели. Всъщност нито целта за възпиране, нито целта за предотвратяване на заобикалянето на антидопинговите правила изисква установеното нарушение да бъде описано толкова подробно.

[91] Впрочем тези две цели съответстват на посочените от Световната антидопингова агенция (САА) в рамките на обмена ѝ с работната група по член 29, които са възпроизведени във второто Становище 4/2009, прието на 6 февруари 2009 г., относно международния стандарт за защита на личните данни на САА относно разпоредбите на съответния Кодекс на САА и относно други въпроси, свързани с личния живот в рамките на борбата с употребата на допинг в спорта от страна на САА и (националните) антидопингови организации (т. 3.6 относно санкциите) (наричано по-нататък „Становище 4/2009“).

[92] Съгласно член 1, параграф 2, точка 8 от ADBG обстоятелството, че спортист има контакт с член на спортно-техническия екип, на когото е наложена забрана или наказание, може да представлява нарушение, свързано с употребата на допинг.

– *По необходимостта от публикуване с оглед на преследваните цели*

149. Съгласно съображение 39 от ОРЗД проверката на необходимостта от разглежданото обработване с оглед на преследваните цели предполага да се провери дали не съществуват алтернативни мерки, които засягат в по-малка степен правата на зачитане на личния живот и на защита на личните данни, гарантирани в членове 7 и 8 от Хартата, но са също толкова ефикасни за постигането на посочената цел [93].

150. Първо, що се отнася до целта за възпиране, според мен публичното оповестяване на имената на засегнатите спортисти не е абсолютно необходимо във всички случаи.

151. Несъмнено възпирането е още по-ефективно, ако по-специално в случая на известен спортист санкциите са придружени от разкриване на името му. Спортистите на високо ниво, които се ползват с определена популярност, носят особена отговорност в тази област и поради това разкриването на имената им може да се окаже още по-уместно с оглед на преследваната цел.

152. Въпреки това за професионалните спортисти, които не попадат в посочените в ADBG изключения, националното законодателство предвижда автоматично поименно оповестяване, чийто обхват става неограничен чрез публикуването онлайн [94], независимо дали става въпрос за свързани с личността обстоятелства (известност на спортиста, равнище на състезанието, повторност, умисъл и т.н.). В това отношение считам, че поради общия си характер тези национални разпоредби могат да надхвърлят необходимото за превенцията на употребата на допинг чрез възпиране.

153. Второ, що се отнася до целта да се предотврати заобикалянето на забраната за сътрудничество с лишеното от състезателни права лице, тя предполага да се знае за кой спортист става въпрос. Поради това е необходимо да се оповести името на лицето, чиито състезателни права са отнети. В това отношение от акта за преюдициално запитване е видно, че съгласно член 1, параграф 2, точка 8 от ADBG обстоятелството, че даден спортист има контакт с член на спортно-техническия екип, на когото е наложена забрана или наказание, може да представлява нарушение на антидопинговите правила.

154. При това положение неограниченият обхват на публикуването онлайн в интернет според мен надхвърля необходимото [95].

155. Всъщност тази цел да се предотврати заобикалянето на правилата, изглежда, се прилага основно в областта на спорта [96] и е насочена към лицата, натоварени с налагането на санкции, или към ръководителите на спортни организации или спортни сдружения. В този

[93] Вж. в този смисъл решение Latvijas Republikas Saeima (т. 109 и 110).

[94] Вж. в това отношение решение от 22 ноември 2022 г., Luxembourg Business Registers (C-37/20 и C-601/20, EU:C:2022:912, т. 42).

[95] В това отношение вж. също резервите на работната група по член 29, формулирани в точка 3.6.1 от становище 4/2009. Интересно е също така да се отбележи, че макар член 14.2.4 от САК, в редакцията му от 2009 г., да предвижда, че публикуването трябва да се извършва най-малко чрез поместване на изискваната информация на *уебсайта* на антидопинговата организация в продължение на най-малко една година, това изискване за публикуване в интернет все пак е отпаднало в последващите редакции на САК. Ще добавя, че в Германия антидопинговата организация си служи с публикация във вътрешна печатна медия (вж. уебсайта на NADA Germany, достъпен на адрес: https://www.nada.de/service/news/newsdetail/veroeffentlichung-von-sanktionsentscheidungen).

[96] Съгласно член 2.10 от САК и придружаващия го коментар в бележка под линия 15 изглежда, че става въпрос преди всичко да се гарантира, че спортистите (и други лица) не работят с „треньори, терапевти, лекари или други спортно-технически лица, които са лишени от права поради нарушения на антидопингови правила, или които са осъдени за криминално деяние или дисциплинарно наказани за действия, свързани с употреба на допинг. Тази разпоредба забранява също сътрудничество с всеки друг спортист, действащ като треньор или спортно-техническо лице през периода на лишаване от състезателни права“.

контекст по-ограниченото разпространение на данни за самоличността на разглеждания спортист, изглежда, постига целта по ефикасен начин и засяга в по-малка степен защитата на личните данни. Впрочем NADA обяснява в съдебното заседание, че за някои категории спортисти на по-ниско равнище информацията за временното отстраняване от състезания може да бъде предоставена чрез федерациите.

156. На икономическите оператори или работодатели извън света на спорта по-ограничено публикуване действително не би позволило да установят, че въпросният спортист е лишен от състезателни права и че им е забранено да сътрудничат с него. Доколкото обаче такова неосведомено лице би било обвинено в сътрудничество с отстранено от участие в състезания лице (спортист или друго лице), струва ми се, че правилата относно тежестта на доказване в този случай биха позволили да се провери дали това „сътрудничество“ е било съзнателно и умишлено [97]. Обратно, публикуването в интернет на информация за отстраняването от участие в състезания, свързана с името на въпросното отстранено лице, в крайна сметка ми се струва, че води до възлагане на отговорността на всеки да провери дали лицето, с което сключва договор или осъществява сътрудничество, е отстранено от участие в състезания, или не. Струва ми се, че това общо подозрение, породено от публикуването онлайн на „регистър на спортните наказания“, надхвърля преследваната цел.

157. Следва да се добави, че избраното от NADA и ÖADR онлайн публикуване може да засегне в по-голяма степен правото на личен живот, по-специално предвид неговата достъпност „urbi et orbi“ [98]. Това е и становището на работната група по член 29, която подчертава риска публикувани онлайн данни да бъдат използвани за други цели или да станат обект на по-нататъшни обработвания, които са с по-голяма степен на вмешателство [99].

158. Според мен чрез поименно публикуване само на съответните спортни организации и федерации, както и например чрез псевдонимизирано публикуване в интернет преследваните две цели биха могли да се постигнат по начин, който по-малко засяга защитата на личните данни и повече зачита принципа на свеждане на данните до минимум.

159. Следва също да се добави, че доводът на NADA, основан на сравнението с публикуването на наказанията при други професии, като адвокатите или професиите в областта на здравеопазването, според мен не е убедителен. Всъщност, както посочва в това отношение нидерландското правителство, публикуването на имената на лишените от права адвокати или лекари изглежда необходимо, тъй като всеки може да бъде страна в процес или пациент, докато в рамките на допинга е достатъчно името на съответния спортист да е известно в спортните среди на съответните спортни федерации, освен в особени хипотези, които следва да се преценяват във всеки отделен случай.

160. Ето защо имам сериозни съмнения относно *необходимостта* от разглежданото обработване с оглед на преследваните цели.

[97] Следва впрочем да се отбележи, че съгласно CAK, за да се установи нарушение на забраната за сътрудничество с временно отстранено лице, антидопинговата организация трябва да докаже, че спортистът или другото лице са били запознати, че лицето от спортно-техническия екип на спортиста е със статут на дисквалифицирано лице (член 2.10.2 от CAK).

[98] Вж. решение Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (т. 102), отчитащо обстоятелството, че публичното разкриване онлайн прави разглежданите лични данни свободно достъпни в интернет за широката публика и съответно за потенциално неограничен брой лица. Съдът в Страсбург взема предвид и вида на техническия способ, използван за разкриването на личните данни, а разпространението в интернет е счетено за особено рисковано в това отношение (решение на ЕСПЧ от 9 март 2023 г., L.B. с/у Унгария, CE:ECHR:2023:0309JUD003634516, § 121).

[99] Вж. Становище 4/2009 (т. 3.6.1 и 3.6.2 относно санкциите).

– По пропорционалността „stricto sensu“, а именно претеглянето на засегнатите интереси

161. За да се прецени *пропорционалността* на съответното обработване, следва да се претеглят различните засегнати права, свободи или интереси. Всъщност цел от общ интерес не може да се преследва, без да се отчете фактът, че тя трябва да бъде съвместена с основните засегнати права, което в случая означава да се извърши балансирано претегляне между, от една страна, преследваната цел от общ интерес и от друга страна, правата на лицето, чиито лични данни са разкрити [100].

162. Ще добавя, че в рамките на този анализ следва да се вземат предвид отговорите, които Съдът ще даде на втория преюдициален въпрос относно наличието на данни за здравословното състояние по смисъла на член 9 от ОРЗД и на петия преюдициален въпрос относно данните за присъди или нарушения, попадащи в приложното поле на член 10 от ОРЗД. Всъщност спазването на принципа на „свеждане до минимум“ на чувствителни данни по смисъла на член 9 от ОРЗД допуска разкриването на лични данни на обществеността, когато това разкриване е необходимо и пропорционално [101]. Същото важи и когато въпросните данни попадат в приложното поле на член 10 от ОРЗД, при условие че законодателството, което разрешава това разкриване, предвижда подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данни [102]. При това положение, що се отнася до данните, попадащи в обхвата на тези две разпоредби, интересите на субектите на данни са от особено значение при претеглянето на засегнатите интереси [103].

163. В случая разглежданото обработване, което включва публикуването онлайн на самоличността на съответния спортист, представлява значителна намеса в основните права на зачитане на личния живот и на защита на личните данни и може да предизвика неодобрението на обществото и да доведе до заклеймяване на субекта на данните. Впрочем търсеният тук ефект е ефектът на „дигитално порицание“.

164. Следователно тежестта на тази намеса трябва да се претегли спрямо значимостта на целите, преследвани с публикуването.

165. Следва да се отбележи, че въпросът на запитващата юрисдикция се отнася до публикуването — предвидено в ADBG и приложено от NADA и ÖADR — на данни за професионални спортисти, които не попадат в обхвата на регламентираните изключения (за непрофесионалните спортисти, уязвимите лица и „лицата, подаващи сигнали за нередности“). По отношение на тях публикуването се състои от *поименно* публикуване, което едновременно е с *неограничен обхват*, тъй като се разпространява чрез интернет сред широката общественост, понякога *неограничено във времето* в случай на пожизнено лишаване от състезателни права (което засяга един от жалбоподателите в главното производство), *систематично* и *автоматично*, което съгласно ADBG не предполага никаква индивидуална преценка в зависимост от обстоятелствата.

100 Вж. в този смисъл решение Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (т. 98 и цитираната съдебна практика).

101 Вж. член 9, параграф 2, буква ж) от ОРЗД.

102 Вж. решения от 24 септември 2019 г., GC и др. (Премахване на чувствителни данни от резултатите при търсене) (C-136/17, EU:C:2019:773, т. 73), и Latvijas Republikas Saeima (т. 104).

103 Проверката за пропорционалност се извършва, като се отчита по-специално фактът, че данните се считат за чувствителни (вж. решения от 11 декември 2019 г., Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA, C-708/18, EU:C:2019:1064, т. 57, и Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, т. 99).

166. При максималната предпазливост, която във всички случаи се налага от този аспект на проверката за пропорционалност [104], съм склонен да мисля, че съчетаването на отделните признаци на публикуването (поименно, неограничено, систематично и автоматично публикуване) би могло да доведе при определени обстоятелства до намеса в правата на защита на личните данни на съответните лица, която не отговаря на изискванията за постигане на баланс на различните интереси.

167. Например в случай на наказание, състоящо се в продължително или дори пожизнено лишаване от състезателни права [105] на неизвестен спортист, чийто професионален спортен живот е приключил от известно време, би могло да се приеме, че предвиденото от закона публикуване на лични данни става с течение на времето прекомерно с оглед на преследваните цели.

168. NADA твърди, че не следва да се прави разграничение в зависимост от тежестта или повторността на извършените нарушения, тъй като това се взема предвид на етапа на налагане на наказанието и не засяга публикуването, което трябва да се извършва независимо от обстоятелствата. Намирам този довод за неубедителен. Всъщност публикуването отговаря на цели, които, макар да се вписват в рамките на борбата срещу допинга, са специфични и предполагат претегляне на засегнатите интереси, позволяващо да се вземат предвид изискванията на ОРЗД, които не се разглеждат на етапа на налагане на наказание за употребата на допинг.

169. Ето защо считам, че задължение за публикуване на лични данни като това, предвидено в ADBG и осъществено от ÖADR и NADA, е допустимо само ако — предвид по-специално обхвата и продължителността му при конкретните обстоятелства в дадения случай — е пропорционално с оглед на преследваните цели за възпиране на нарушаването и предотвратяване на заобикалянето на антидопинговите правила, като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така.

По момента на претеглянето

170. Запитващата юрисдикция иска да се установи дали ОРЗД изисква претегляне на засегнатите интереси от администратора преди публикуването във всеки отделен случай, или предвидената от законодателя проверка за пропорционалност е достатъчна.

171. В настоящия случай законодателят е предвидил предварително определени хипотези, независимо от обстоятелствата във всеки отделен случай, като е посочил признаците на публикуването и е оставил някои изключения. По този начин той вече е ограничил публикуването и е претеглил в известна степен интереса на спортистите, чиито лични данни са разкрити, от една страна, и интересите, свързани с борбата срещу допинга, от друга страна.

172. Отбелязвам обаче, че в качеството си на администратори, определени от националния законодател, разглежданите национални антидопингови органи (в случая — NADA и ÖADR), са съгласно член 5, параграф 2 от ОРЗД натоварени с обработването на данните и

[104] Вж. заключението на генерален адвокат Cruz Villalón по съединени дела Digital Rights Ireland и др. (C-293/12 и C-594/12, EU:C:2013:845, т. 149), което в друг правен контекст се отнася до пропорционалността на срока за запазване на данни.

[105] Вж. в това отношение *Dellaux*, J. La réglementation de la lutte contre le dopage à l'aune de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, ou quand la pratique sportive justifie des restrictions importantes au droit au respect de la vie privée. — Revue trimestrielle des droits de l'homme, Anthémis, No. 116, 2018, и по-конкретно стр. 899 и 900.

са отговорни („дължат отчетност“) за спазването на принципите на законосъобразност и пропорционалност на посоченото обработване, както и за зачитането на принципа на свеждане на данните до минимум. Впрочем те трябва да са в състояние да докажат спазването на параграф 1 от тази разпоредба.

173. Съгласно член 24, параграф 1 и член 25, параграф 1 от ОРЗД те трябва също така да прилагат подходящи технически и организационни мерки (като псевдонимизация), *както към момента на определянето на средствата за обработването, така и към момента на самото обработване*. Тези мерки, които трябва да бъдат преразгледани и актуализирани при необходимост, са предназначени за ефективно прилагане на принципите за защита на данните и за осигуряване на необходимите гаранции за обработването, за да се изпълнят изискванията на ОРЗД и да се осигури защита на правата на субекта на данните [106].

174. Впрочем следва да се отбележи, че в случая, макар законодателят да е определил целите на обработването, както и отчасти средствата за това обработване, NADA и ÖADR, в качеството си на администратори, отговорни за осъществяването на обработването, са избрали публикуване в интернет, като ÖADR е избрала също и публикуването на наименованието на евентуалната забранена субстанция.

175. В този контекст отговорът на поставения въпрос ми се струва свързан със съдържанието и степента на точност на националното право, приложимо по отношение на администратора. Струва ми се, че фактът, че националният законодател е предвидил принципа на публикуване, не освобождава администратора от отговорността му за спазване на изискванията на ОРЗД и за защита на правата на субектите на данни. Това може да означава, че при прилагането на националното законодателство той взема предвид конкретните обстоятелства по преписката [107]. Впрочем отбелязвам, че това претегляне във всеки отделен случай трябва да се извърши по делото по отношение на публикуването на данни за лишените от състезателни права спортисти, попадащи в обхвата на споменатите в ADBG изключения.

176. Ето защо считам, че цитираните по-горе разпоредби на ОРЗД, макар да не го изискват във всички случаи, могат да наложат на администратора да извърши претегляне на засегнатите интереси във всеки отделен случай, когато по-специално определя средствата за обработването, следователно включително преди публикуването. В това отношение биха могли да се вземат предвид фактори, свързани с естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и с рисковете, чиято вероятност от настъпване и тежест могат да варират, за правата и свободите на посочените лица.

177. Нито доводът, че такава свобода на преценка на администратора може да доведе до дискриминация между спортисти, които се намират в сходно положение, нито рискът от произвол, злоупотреба или корупция, изтъкнати по-специално от Комисията и NADA, могат да обосноват отказ от такова претегляне във всеки отделен случай, предназначено да

[106] Вж. *Delforges*, A. Titre 8 — Les obligations générales du responsable du traitement et la place du sous-traitant. — In: Le règlement général sur la protection des données (RGPD/GDPR). Bruxelles: Larcier, 2018 (1. ed.), 371—406.

[107] Вж. в това отношение Становище 4/2009 (т. 3.6 относно санкциите), в което се препоръчва например да се вземат предвид по-специално тежестта на антидопинговото нарушение, броят на установените нарушения, равнището на участие на спортиста и евентуалното отразяването на случая в медиите.

осигури обработването на личните данни в съответствие с ОРЗД. Именно подобно претегляне може да предотврати дискриминацията, която би могла да произтече от прилагането на еднакво третиране към различни положения.

178. Според мен от това следва, че членове 5 и 6 от ОРЗД, разглеждани в светлината на всички задължения и отговорности на администратора, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат претегляне от администратора във всеки отделен случай на засегнатите интереси преди посоченото обработване на данни или дори, при определени обстоятелства, в смисъл, че изискват такова претегляне, ако то се налага за обработването на личните данни в съответствие с ОРЗД.

Заключение по третия и четвъртия въпрос

179. С оглед на изложеното предлагам на Съда да отговори на третия въпрос, че член 5, параграф 1, букви а) и в) и член 6, параграф 3, втора алинея от ОРЗД трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат задължение, наложено на националните антидопингови органи, да публикуват съответните лични данни, а именно по-специално имената на спортистите, санкционирани за нарушение на антидопинговите правила, продължителността на наложеното лишаване от състезателни права и причините за него (по-специално наименованието на забранената субстанция), когато, предвид конкретните обстоятелства в случая, изискването за пропорционалност не е или е престанало да бъде изпълнено, по-специално по отношение на обхвата и продължителността на публикуването, като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така.

180. Що се отнася до четвъртия въпрос, предлагам на Съда да приеме, че членове 5 и 6 от ОРЗД във връзка с всички задължения и отговорности на администратора трябва да се тълкуват в смисъл, че изискват преди обработването на данните последният да извършва претегляне на засегнатите интереси във всеки отделен случай, ако то се налага за обработването на личните данни в съответствие с ОРЗД.

По седмия въпрос

181. За да се разбере седмият въпрос, следва да се припомни контекстът, в който е поставен. Още преди публикуването на личните ѝ данни на уебсайтовете на NADA и на ÖADR жалбоподателката YT подава жалба до австрийския орган за защита на данните на основание член 17 от ОРЗД, който предвижда правото на изтриване. Същият орган отхвърля жалбата на YT, тъй като въпросните данни все още не са публикувани. Впоследствие посочените данни са публикувани в хода на производството по обжалване на отхвърлянето на жалбата ѝ от австрийския орган за защита на данните.

182. Със седмия си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи, първо, дали жалба, подадена на основание член 77 от ОРЗД относно твърдяно нарушение на правото на изтриване (член 17 от ОРЗД), е допустима, при положение че към момента на подаване на жалбата до надзорния орган и към момента на постановяване на решението му все още не е било извършено обработването на лични данни на субекта на данните.

183. Второ, тя иска да се установи дали такава жалба става допустима впоследствие, ако още към момента на подаване на жалбата по административен ред има конкретни индикации, че обработването на лични данни от администратора предстои непосредствено или че ще се осъществи в близко бъдеще.

Допустима ли е жалба по административен ред пред надзорния орган преди обработването на данните?

184. Член 77, параграф 1 от ОРЗД предвижда, че всеки субект на данни има право да подаде жалба до надзорен орган, „ако субектът на данни счита, че обработването на лични данни, отнасящи се до него, нарушава разпоредбите на настоящия регламент“.

185. Съгласно постоянната практика на Съда, за тълкуването на тази разпоредба следва да се вземат предвид не само текстът ѝ, но и контекстът ѝ, както и целите на правната уредба, от която тя е част [108].

186. Първо, текстът на член 77 от ОРЗД не налага срок за подаване на жалба относно обработване на лични данни. В случаите, когато обработването е извършено и впоследствие е оспорено, колкото по-рано се подаде жалбата, толкова по-бързо може да се осъществи надзорът от страна на органа и преди това може да бъде осигурена защитата на субекта на данните [109]. Текстът на член 77, параграф 1 от ОРЗД обаче не предвижда хипотезата, в която обработването все още не е извършено. В това отношение отбелязвам, че тази разпоредба използва думата „нарушава“ в сегашно време, което, изглежда, предполага, че обработването трябва вече да е извършено, но хипотезата за бъдещо обработване не е изключена сама по себе си [110].

187. Второ, като част от контекста следва да се посочат задачите и правомощията на надзорните органи. В това отношение по силата на член 57, параграф 1, буква е) от ОРЗД всеки надзорен орган е длъжен да разследва предмета на жалбата, доколкото това е целесъобразно, и да информира жалбоподателя за напредъка и резултатите от разследването в разумен срок. Следователно надзорният орган трябва да разгледа такава жалба „с цялата дължима грижа“ [111].

188. Освен това член 58, параграф 1 от ОРЗД предоставя на всеки надзорен орган значителни правомощия за *разследване* за целите на разглеждането на подадените жалби. Когато в края на разследването си такъв орган констатира нарушение на разпоредбите на този регламент, той е длъжен да реагира по подходящ начин, за да отстрани констатирания недостатък. За тази цел член 58, параграф 2 от ОРЗД изброява различните *корективни правомощия*, които надзорният орган има право да осъществи, и в това отношение

[108] Вж. решения от 12 януари 2023 г., Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (C-132/21, наричано по-нататък „Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság“, EU:C:2023:2, т. 32), и от 9 януари 2025 г., Österreichische Datenschutzbehörde (Прекомерни искания) (C-416/23, EU:C:2025:3, т. 24).

[109] Вж. в този смисъл *Spiecker gen. Döhmann*, I. et al. General Data Protection Regulation: Article-by-Article Commentary. Nomos — Beck — Hart, 2023, и по-конкретно стр. 1010—1017.

[110] Действително, както подчертават правителствата на Австрия и Финландия, в точка 47 от решение Lindenapotheke се посочва, че „глава VIII от ОРЗД урежда по-специално способите за защита на правата на субекта на данни, когато негови лични данни *са били подложени на обработване*, за което се твърди, че противоречи на разпоредбите на посочения регламент“ (курсивът е мой). При все това изразът „по-специално“ ме кара да приема този довод за относителен, още повече че въпросът за все още неосъществено обработване не е разглеждан изобщо по това дело.

[111] Вж. решение от 7 декември 2023 г., SCHUFA Holding (Освобождаване от остатъка по задълженията) (C-26/22 и C-64/22, наричано по-нататък „решение SCHUFA Holding“, EU:C:2023:958, т. 56 и цитираната съдебна практика).

последният разполага със свобода на преценка при избора на подходящи и необходими средства [112]. Сред правомощията на надзорния орган, предвидени в член 58, параграф 2, буква а) от ОРЗД, е включено това „*да отправя предупреждения*“ до администратора, че „*има вероятност*“ операции, „*които той възнамерява да извърши*“, да нарушат ОРЗД, което се вписва в подход, който може да се определи като „*охранителен*“ по отношение на правата на субекта на данни [113].

189. Всички тези изисквания и правомощия на надзорните органи имат за цел да укрепят процедурата по обжалване, за да я превърнат в подходящ механизъм за ефективна защита на правата и интересите на субектите на данни, т.е. „ефективна административна защита“ [114].

190. Като част от контекста следва да се отбележи също, че както подчертава Комисията, администраторът трябва да изпълни определени задължения, и по-специално да информира субекта на данните, *преди* да пристъпи към обработването [115].

191. Ето защо ми се струва, че охранителен или превантивен подход от страна на надзорните органи при разглеждането на жалбите не може a priori да бъде изключен в контекста на ОРЗД.

192. Трето, това тълкуване се потвърждава от преследваните с този регламент цели. Всъщност по-специално от съображение 10 от него следва, че той има за цел да се гарантира високо ниво на защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни в рамките на Съюза. Съображение 11 от същия регламент гласи освен това, че ефективната защита на тези данни изисква укрепване на правата на субектите на данните.

193. Ограничаването на задължението на надзорните органи да разглеждат жалбите по силата на член 57, параграф 1, буква е) от ОРЗД, чрез тълкуване на член 77, параграф 1 от същия регламент в смисъл, че изключва всякаква възможност за подаване на жалба до надзорен орган „в хода на обработването“, би могло обаче да противоречи на преследваните с този регламент цели, и по-специално на целта да се гарантира високо ниво на защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни в рамките на Съюза.

194. Ето защо с оглед на всички тези съображения считам, че не може да се изключи възможността жалба по член 77 от ОРЗД да бъде допустима, въпреки че към момента на подаване на жалбата до надзорния орган обработването на лични данни на субекта на данните все още не е извършено.

112 Вж. решение SCHUFA Holding (т. 68 и цитираната съдебна практика).

113 Вж. също решение от 4 септември 2025 г., Quirin Privatbank (C-655/23, EU:C:2025:655, т. 43—50), относно възможността да се предотврати повторното извършване на незаконосъобразно обработване на лични данни. Вж. и преюдициалното запитване, отправено от Oberlandsgericht Wien (Австрия) по дело CRIF (C-40/25), висящо към момента на изготвяне на настоящото заключение, относно възможността да се поиска на администратора да бъде разпоредено да се въздържа от повторно неправомерно препращане на лични данни.

114 Вж. решения SCHUFA Holding (т. 58) и от 26 септември 2024 г., Land Hessen (Задължение за предприемане на действия на органа за защита на данните) (C-768/21, EU:C:2024:785, т. 35). Вж. също заключението на генерален адвокат Pikamäe по дело SCHUFA Holding (Освобождаване от остатъка по задълженията) (C-26/22 и C-64/22, EU:C:2023:222, т. 40).

115 Вж. в сходния контекст на Директива 2016/680 решение от 4 октомври 2024 г., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Опит за достъп до запазени на мобилен телефон данни) (C-548/21, EU:C:2024:830, т. 69—77), в което Съдът приема, че *опитът* за обработване вече е обработване на данни.

195. Също като Комисията и австрийското правителство обаче считам, че твърдяното нарушение на ОРЗД трябва да е релевантно и че съответното обработване, което в случая е публикуването на личните данни, няма чисто хипотетичен характер [116].

196. В случая Съдът е сезиран с жалба на основание член 17 от ОРЗД по административен ред с цел изтриване на разглежданите данни, като съответната жалбоподателка в главното производство (YT) е уточнила в това отношение, че публикуването на нейните данни е „почти сигурно предстоящо“.

197. Жалбата по административен ред, с която се цели изтриване на посочените данни (така както и искане за коригиране на данните например), предполага по дефиниция, че въпросното обработване, в случая — публикуването на данните, е било извършено. Всъщност изглежда невъзможно за администратора да уважи такава жалба и да изтрие данни, ако те все още не са били разкрити, освен ако посочената жалба се тълкува като целяща всъщност да *възпрепятства* публикуването на неговите данни [117] (а не тези данни да бъдат изтрити), което запитващата юрисдикция следва да прецени.

198. Ще добавя, че подобно тълкуване не противоречи на целите да се гарантира високо ниво на защита на личните данни, тъй като други разпоредби на ОРЗД позволяват да се разгледат жалби относно бъдещо обработване. Всъщност, както посочва австрийското правителство, член 79, параграф 1 от ОРЗД, който се отнася до правото на ефективна съдебна защита, предполага наличието в националното право на процесуални средства в случай на непосредствена заплаха от неправомерно засягане на предоставените с ОРЗД права. Това включва възможността съгласно австрийското право да се предприемат превантивни действия за преустановяване на нарушението преди началото на обработването и дори, ако обработването е започнало, да се поиска от австрийския орган да контролира ограничаването на посоченото обработване на основание член 18 от ОРЗД.

199. Ето защо считам, че не може да се изключи възможността жалба на основание член 77 от ОРЗД да бъде допустима, въпреки че към момента на подаване на жалбата до надзорния орган обработването на лични данни на субекта на данните все още не е извършено, стига да има характер, който не е чисто хипотетичен. При обстоятелствата по спора в главното производство обаче жалбата, основана на правото на изтриване, предвидено в член 17 от ОРЗД, е недопустима, тъй като се отнася до обработване (в случая — публикуването на личните данни на субекта на данните), което, макар и непосредствено предстоящо, не е било налице нито към момента на подаване на жалбата от този субект до надзорния орган, нито към момента на приемане на решението на въпросния надзорен орган.

[116] Решение от 11 юли 2024 г., Meta Platforms Ireland (Представителен иск) (C-757/22, EU:C:2024:598, т. 44). Жалба по административен ред с предмет задължението за предоставяне на информация, предвидено в член 12 от ОРЗД, или правото на достъп, предвидено в член 15 от този регламент, би била допустима например преди началото на обработването на данни (вж. в този смисъл решение от 1 юли 2024 г., Meta Platforms Ireland (Представителен иск), C-757/22, EU:C:2024:598, т. 45).

[117] Възможно е в този случай жалбоподателят да може да поиска от надзорния орган да уведоми администратора или да му разпореди забрана за публикуване на личните данни, като например се позове на незаконосъобразността на обработването. Ако посоченото обработване е незаконосъобразно, субектът на данните би могъл при липсата на законни основания за обработването да възрази срещу него на основание член 17, параграф 1, буква в) от ОРЗД. Не изглежда обаче, че тези хипотези са налице в настоящия случай.

Става ли впоследствие допустима жалбата пред надзорния орган?

200. Следва да се отбележи, че този въпрос изисква тълкуване на член 77 от ОРЗД, който се отнася до правото на подаване на жалба пред надзорния орган. Следователно изглежда, че запитващата юрисдикция иска да се установи дали такава жалба, обявена за недопустима, би могла да стане впоследствие допустима *пред надзорния орган*, ако въпросното обработване (в случая — разкриването на данните) настъпи, след като решението на този надзорен орган е обжалвано пред въззивния съд. Струва ми се, че в това отношение вътрешният правен ред трябва да уреди въпроса дали при това положение въззивният съд ще може и дори ще е длъжен да върне жалбата на надзорния орган за ново разглеждане с оглед на новите фактически обстоятелства, дали субектът на данни трябва да подаде нова жалба по административен ред, или въззивният съд ще може сам да се произнесе по случая, с който е сезиран, с оглед на нови фактически обстоятелства, които в случая се състоят в публикуването на данните. В това отношение следва да се осигурят ефективността на защитата на правата, гарантирани от ОРЗД, и последователното и еднородно прилагане на неговите разпоредби.

201. Доколкото също като австрийското правителство разбирам въпроса на запитващата юрисдикция в смисъл, че се отнася до допустимостта на такава жалба *пред сезирания* въззивен *съд*, в случая трябва да се разгледат последиците от фактическа промяна, а именно обработването, състоящо се в публикуването на лични данни, настъпило след решението на надзорния орган, и докато срещу това решение има висящо съдебно производство на основание член 78 от ОРЗД, при положение че още към момента на подаването на жалбата по административен ред има конкретни индикации, че обработването на лични данни от страна на администратора предстои непосредствено или в близко бъдеще.

202. Следва да се припомни, че законодателят на Съюза се е намесил в рамките на ОРЗД, за да предостави на лицата, които твърдят нарушение на този регламент, различни правни средства за защита, като всяко от тези средства трябва да може да се използва, „без да се засягат“ останалите [118].

203. Така член 78, параграф 1 от ОРЗД предвижда, че без да се засягат които и да било други административни или несъдебни средства за защита, всяко физическо и юридическо лице има право на ефективна съдебна защита срещу отнасящо се до него решение със задължителен характер на надзорен орган. От това следва, че съдилищата, сезирани с жалба срещу решение на надзорен орган, следва да разполагат с пълна компетентност, включително за разглеждане на всички фактически и правни въпроси, свързани с висящия спор [119]. Съдебният контрол върху решение на надзорен орган по жалба по административен ред, за да бъде „ефективен“, както изисква тази разпоредба, трябва следователно да е пълен съдебен контрол [120]. Освен това член 79, параграф 1 от същия регламент гарантира на всеки субект на данни правото на ефективна съдебна защита, „без да се засягат които и да било налични административни или несъдебни средства за защита, включително правото на подаване на жалба до надзорен орган съгласно член 77“.

[118] Вж. решение Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (т. 34). Вж. също заключението на генерален адвокат Richard de la Tour по дело D и др. (Взаимовръзка между средствата за правна защита) (C-414/24, EU:C:2025:656, т. 46), в което се разглежда взаимовръзката между обжалването по административен ред и по съдебен ред.

[119] Вж. решение Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (т. 41).

[120] Вж. решение SCHUFA Holding (т. 53).

204. Наистина, вече беше установено, че чрез приемането на ОРЗД законодателят на Съюза не е възнамерявал да извърши изчерпателна хармонизация на предвидените в членове 77—79 от посочения регламент средства за правна защита [121]. По-специално, когато в рамките на една и съща държава членка са подадени жалба до надзорен орган и жалба пред съд във връзка с едно и също обработване на лични данни, ОРЗД не предвижда специални разпоредби.

205. При все това, макар законодателят на Съюза да не е възнамерявал да извърши изчерпателна хармонизация в това отношение, той все пак не е искал да изключи посочената във въпроса на запитващата юрисдикция възможност, а именно да приеме впоследствие допустимостта на административна жалба, подадена при обстоятелства като тези по спора в главното производство.

206. Следователно при липса на правна уредба на Съюза в съответната област всяка държава членка трябва да уреди, в съответствие с принципа на процесуална автономия на държавите членки, правилата за административните и съдебните производства, предназначени да гарантират високо ниво на защита на правата, които правните субекти черпят от правото на Съюза. При тези обстоятелства националният съд трябва да следи да се осигурят ефективността на защитата на гарантираните с ОРЗД права, последователното и еднородно прилагане на разпоредбите на този регламент и правото на ефективни правни средства за защита пред съд, посочено в член 47 от Хартата [122].

207. Следователно именно въз основа на националните процесуални разпоредби запитващата юрисдикция трябва да определи как предвидените в националната правна уредба средства за правна защита трябва да се прилагат във всеки отделен случай. В това отношение запитващата юрисдикция следва да се увери, че конкретните условия и ред за използване на средствата за правна защита не засягат несъразмерно правото на ефективни средства за защита пред съд. Тя трябва също да гарантира, че ще бъде осигурена ефективността на защитата на гарантираните с ОРЗД права и че тези правила зачитат принципите на ефективност и равностойност [123].

208. При липсата на уточнение от страна на запитващата юрисдикция относно възможностите, които националното ѝ право предоставя, според мен следва да се приеме, че член 77, параграф 1 от ОРЗД, разгледан във връзка с член 78, параграф 1 от същия регламент, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска жалба, която преди това е била отхвърлена като недопустима от надзорния орган, да се приеме за допустима, когато обработването на данни настъпи, докато жалба по съдебен ред относно същите факти е висяща пред съда. При спазване на принципите на равностойност и ефективност вътрешният правен ред трябва да уреди условията за такава допустимост както пред надзорния орган, така и пред съда, така че да бъдат осигурени ефективността на защитата на гарантираните от ОРЗД права, последователното и еднородно прилагане на неговите разпоредби, както и правото на ефективни правни средства за защита пред съд.

121 Вж. решения Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (т. 37) и Lindenapotheke (т. 60).

122 Вж. решение Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (т. 45 и 57).

123 Вж. решение Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (т. 46, 48 и 51).

Заключение по седмия въпрос

209. С оглед на всички изложени съображения предлагам на Съда да отговори на седмия въпрос, че член 77 от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че жалба на основание член 17 от същия регламент (твърдяно нарушение на правото на изтриване) е недопустима, когато се отнася до обработване на лични данни на субекта на данните, което, макар и непосредствено предстоящо, не е било налице нито към момента на подаване на жалбата от този субект пред надзорния орган, нито към момента на приемане на решението на въпросния орган, без обаче да се засяга евентуалната допустимост на жалба по административен ред относно обработване на лични данни, което не е чисто хипотетично и подлежи на превантивно или охранително действие от страна на надзорния орган.

210. Освен това, разгледан във връзка с член 78, параграф 1 от ОРЗД, член 77 от същия регламент допуска жалба, която преди това е била отхвърлена като недопустима от надзорния орган, да се приеме за допустима, когато обработването на данни настъпи, докато жалба по съдебен ред относно същите факти е висяща пред съда. При спазване на принципите на равностойност и ефективност вътрешният правен ред трябва да уреди условията за такава допустимост както пред надзорния орган, така и пред съда, така че да бъдат осигурени ефективността на защитата на гарантираните от ОРЗД права, последователното и еднородно прилагане на неговите разпоредби, както и правото на ефективни правни средства за защита пред съд.

Заключение

211. С оглед на изложеното предлагам на Съда да отговори на поставените от Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Австрия) преюдициални въпроси по следния начин:

„1) Член 16, параграф 2, първо изречение ДФЕС и член 2, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО

трябва да се тълкуват в смисъл, че

обработването на лични данни, което съгласно националните антидопингови правила се състои в публикуването на имената на съответните спортисти, практикуваните от тях спортове, извършените от тях нарушения на антидопингови правила, наложените им санкции и началните и крайните дати на тези санкции, не може да се счита за извършено в хода на „дейности, които са извън приложното поле на правото на Съюза“, по смисъла на член 2, параграф 2, буква а) от Регламент 2016/679.

2) Член 9, параграф 1 от Регламент 2016/679

трябва да се тълкува в смисъл, че

разкриването на името на спортист, периода на лишаването му от състезателни права и мотивите за това не представлява обработване на данни за здравословното му състояние по смисъла на тази разпоредба, освен ако в мотивите е/са посочено/и наименованието/ята на установена/и в организма на този спортист забранена/и

субстанция/и и това би могло — дори и непряко — да разкрие информация за здравословното състояние — дори и в бъдеще — на този спортист, като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така.

3) Член 5, параграф 1, букви а) и в) и член 6, параграф 3, втора алинея от Регламент 2016/679

трябва да се тълкуват в смисъл, че

не допускат задължение, наложено на националните антидопингови органи, да публикуват съответните лични данни, а именно по-специално имената на спортистите, санкционирани за нарушение на антидопинговите правила, продължителността на наложеното лишаване от състезателни права и причините за него (по-специално наименованието на забранената субстанция), когато, предвид конкретните обстоятелства в случая, изискването за пропорционалност не е или е престанало да бъде изпълнено, по-специално по отношение на обхвата и продължителността на публикуването, като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така.

4) Членове 5 и 6 от Регламент 2016/679, разглеждани във връзка с всички задължения и отговорности на администратора,

трябва да се тълкуват в смисъл, че

изискват преди обработването на данните последният да извършва претегляне на засегнатите интереси във всеки отделен случай, ако то се налага за обработването на личните данни в съответствие с Регламент 2016/679.

5) Член 10 от Регламент 2016/679

трябва да се тълкува в смисъл, че

може да се прилага към обработването на лични данни относно присъди или нарушения, предвидени в националната антидопингова правна уредба, когато, независимо от квалификацията на тези нарушения във вътрешното право, свързаните с тях наказания преследват репресивна цел и са толкова тежки, че имат ефект, равностоен на наказателноправна санкция, като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така.

6) Член 10 във връзка с член 79, параграф 1 от Регламент 2016/679

трябва да се тълкува в смисъл, че

подлежат на съдебен контрол дейностите, респ. решенията, на официален орган, на който съгласно тази разпоредба е възложен контролът върху обработването на лични данни, свързани с присъди и нарушения или отнасящите се до тях мерки за сигурност.

7) Член 77 от Регламент 2016/679

трябва да се тълкува в смисъл, че:

– жалба на основание член 17 от този регламент (твърдяно нарушение на правото на изтриване) е недопустима, когато се отнася до обработване на лични данни на субекта на данните, което, макар и непосредствено предстоящо, не е било налице

нито към момента на подаване на жалбата от този субект пред надзорния орган, нито към момента на приемане на решението на този орган, без обаче да се засяга евентуалната допустимост на жалба по административен ред относно обработване на лични данни, което не е чисто хипотетично и подлежи на превантивно или охранително действие от страна на надзорния орган,

– разгледан във връзка с член 78, параграф 1 от Регламент 2016/679, допуска жалба, която преди това е била отхвърлена като недопустима от надзорния орган, да се приеме за допустима, когато обработването на данни настъпи, докато жалбата по съдебен ред относно същите факти е висяща пред съда. При спазване на принципите на равностойност и ефективност вътрешният правен ред трябва да уреди условията за такава допустимост както пред надзорния орган, така и пред съда, така че да бъдат осигурени ефективността на защитата на гарантираните от Регламент 2016/679 права, последователното и еднородно прилагане на неговите разпоредби, както и правото на ефективни правни средства за защита пред съд“.